

— “Mert nincs oly titok, mely nyilvánvalóvá ne lenne és nincs olyan elrejtett dolog, mely ki ne tudódnék és világosságra ne jönne.” — (Lukács, 8, 17.) —

NYOLCADIK FEJEZET

A TÖRTÉNELMI ÖSTURÁN MAGYAR FAJ A MAGYAR NEMZETTEST ÖSSZETÉTELE A MONGOL FAJISÁG KÉRDÉSÉNEK IGAZI MEG- VILÁGÍTÁSA A MONGOLOK HAZÁJA ÉS FAJI LEÍRÁSA ÖSSZEFOGLALÁS ÉS VÉGSŐ MEGÁLLAPÍTÁSOK

Nem fogunk fajelméleteket felállítani. A faji kiválasztottság és felsőbbrendűség — (mint pl. Isten választott népe) — mesterkedései tőlünk távol állnak. Sérelem, türelmetlenség, politikai rövidlátás és tudatlanság tollbamondott okoskodásai helyett mi itt az igazságot fedjük föl.

Lehossák Ferenc “Az emberi koponyaismeret” 1875-ben Budapesten kiadott könyvében írja: — “A Magyar Nemzettest egy magasabb szerkezetű egység, amelynek lényege a faji tisztaság. Évezredek viszontagságai, a népvándorlás pusztításai eszmiféle befolyást nem gyakoroltak az őslakosságra.” —

A természet és a történelem a fajkutatás terén különlegesen fontos szerepet szánt a Kárpátmedencének, amit a görögök úgy hívtak, hogy a SORSKEZE, a rómaiak VÉGZETNEK (fátum) hívták, amit a keresztény világnézet GONDVISELÉSNEK nevez. Ma ezt sokan a FAJ és a VÉR FOGALMÁVAL egyesítik.

Az igazság; a legfőbb hatalom, a faj a legridegebb zsarnok, a faj a legnagyobb erő (energia), mely egyszer alkot, máskor rombol. A faj minden; EGYÉN és OSZTÁLY, NÉP és ÁLLAM, TÁRSADALOM és MŰVELTSÉG sorsa, jövője.

Korunknak a XX. évszázadnak, vagy helyesebben a BÖRTÖNÖK ÉS AKASZTÓFÁK KORÁNAK legnagyobb érdeklődést mutató kérdése a fajkérdés. A fajkérdéssel ma mindenkinek számolnia kell. Állást kell mellette foglalni, vagy ellene harcba kell szállnia. Azonban mindig a józan ész és a tiszta érzelmek határain belül kell maradni. Kerülni kell a szenvedélyeket és a gyűlöletet, mert az igazságok megállapításaihoz a hideg, megfontolt józan észre és kiforrott jellemekre van szükség.

Tagadjuk az EVOLUTION = KIFEJLŐDÉS ELMÉLETÉT. Az ember nem egy magasabbrendű állat és nem a majomtól szár-

mazik. A kutatások folyamán még átmeneti ember-állat maradványok a szó szoros értelmében még nem kerültek napvilágra.

Az emberszabású majmot eddig még sem zsidó, sem pedig árja tudós nem tudta megtermékenyíteni, tehát a majomtól való lezármazás elméletét nem tudta tárgyilagosan igazolni.

Linné, a nagy természettudós mondotta: — “Az emberi fajok állandók és kezdettől fogva valók. A fajiság öröklés által vitetik át egyik nemzedékről a másikra. Az egyfajtához tartozók egymásra hasonlók és éppen e hasonlóságuk által különböznek más fajoktól.”

A mai Európa népei közül csak a BASZK NÉP és a MAGYARSÁG dicsekedhet azzal, hogy jelenlegi lakóhelyén ŐSIDŐK ŐTA MEGSZAKÍTÁS NÉLKÜL él. — A baszk nép és a magyar az egyedüli európai, aki 13625 év után is (?) megtartotta ősi ethnikumait. Évezredek viszontagságai alatt a legtöbb ősi nép átalakult, de ősi típusai továbbra is megmaradtak. Ezek az ősi típusok szétszóródtak, összekeveredtek, aminek a következménye az volt, hogy egy ŐSRÉGI NÉP EREDETILEG EGYSÉGES TÍPUSA, ma különböző keveredésekben található meg. Részben ez történt a Kárpátmedencében is.

Gondvána, vagy Rutás - Mu, vagyis az emberiség szülőföldjének ősi fehérbőrű rövidfejű embere a Nagy természeti tűnemény (Katakizma) hatása alatt szétszóródott a földön és több embertípusra különült (differenciálódott). Egy óriási, soha véget nem érő vándorlások, hazaalapítások és egyéb helykeresések után ez az ősi ember fajta Európa közepén a Kárpátmedencében egymásra talált és megmaradt. Ez a magyarázata annak, hogy a MAI MAGYAR NEMZETTEST LÁTSZÓLAG TÖBB TÍPUSRA OSZLIK. A valóságban, ezek a látszólag különböző embertípusok nem mások, mint az ŐSI FAJ a már ismertetett tényezők hatására elkülönült (differenciálódott) fajta elemei.

A magyar faj, történelmi faj. — Mit értünk tulajdonképpen a történelmi faj fogalma alatt? — Az első tudós, aki “TÖRTÉNELMI FAJRÓL” beszélt Augustin Thierry és öccse Amadée Thierry voltak. A Thierry testvérek azt állították, hogy a történelmi faj maga az ÉLŐ NEMZETTEST. Az élő nemzettest pedig a CSALÁDOK, a NEMZETSEGEK, a TÖRZSEK, vagyis a NÉP ÖSSZESÉGEÉNEK és annak öröklésvonalának az ÖSSZESÉGE.

A TÖRTÉNELMI FAJ, a NÉPTEST, a NEMZETTEST; jellemzője a VISELKEDÉSI MÓD és az ERKÖLCSI BÉLYEGEK, amit ma ETHNIKUM-nak nevezünk.

Thierry testvérek észrevették, hogy a népekben rendesen nem egy, hanem több EMBER - TÍPUS van. Ezek közül az egyik több-

nyire az uralkodó típus, amely mellett azonban KEVÉSBÉ KÖZÖS TÍPUSOK, azután RITKA TÍPUSOK, és KERESZTEZETT ALAKOK is jelen vannak. A történelmi típusok régebben is olyanok voltak, mint ma. A történelmi idők folyamán történt típuskeveredések dacára is az összes típusok visszavezethetők eredetükhöz. — Sem az idő, sem az égtájak, sem a szokások megváltozása sem pedig a táplálkozása nem tudta megváltoztatni ezeket az eredeti típusokat.” —

Az embertan megállapításai szerint a TÖRTÉNELEM ELŐTTI IDŐKBEN (Prehistoria) vagyis a DILUVIALIS IDŐK UTÁN, Európa őslakói “RÖVIDFEJŰEK, vagy KERÉKFEJŰEK” voltak. Ázsiai Oroszország, Szibéria és onnan Európai Oroszország területére átszivárgott “ÁRJA NÉPEK = az ÖSGERMÁN NÉPEK” HOSSZÚFEJŰEK.

A régi Ibérek, a Baszkok őseit a “rövid, vagy kerekfejűség” a Keltákat a “hosszúfejűség” jellemezte.

Kollman “Europische menchenrassen” című már többször említett könyvében megállapításaival csak alátámasztotta a “történelmi ősturán magyar fajra vonatkozó megállapításokat.

Ezek után az előzmények után ismertetjük a magyarság testi és lelki tulajdonságait: — “A magyar embert a szép testtartás, a nyugodt méltóságos járás, az erő és ügyesség, a nemes büszkeség és bátorság jellemzi. A magyar embernek az őszinte nyíltszívűsége, a becsületessége, a nyugodt komolysága, a nagylelkűsége, a határt nem ismerő vendégszeretete közismert, de ez volt a legvégzetesebb gyengéje is.

A magyar ember gyakran heves és indulatos, mert forrón tud szeretni és gyűlölni is, de a bosszúvágy, a ravasz és kétszínű viselkedés idegen tőle és utálatos előtte. Vérmes természetű, könnyen felforr és hamar lelkesedik minden igaz és szép dolog iránt, de nem eléggé kitartó és szívós, mert hamar el is csügged.

A magyarság általában erkölcsös és vallásos, de nem vakbuzgó, se nem türelmetlen, hanem természeténél fogva józan és tisztességtudó. Ha a helyzet megkívánja erősen és kitartóan tud dolgozni, ilyenkor túltesz minden más nép gyermekén, de amikor nem sürgős a munka, henyélni is tud és szeret. A családon belül a szülők és a gyermekek között általános a szeretet és a gyöngéd nyilatkozás. A gyermek az anyát ÉDESANYÁ-nak, az apját ÉDESA-PÁ-nak nevezi.

Általában a magyar tisztességtudó, a társalgásban és viselkedésben illedelmes és udvarias, azonban van egy nagyon rossz szokása, a KÁROMKODÁS.

*

*

*

A MAGYAR NEMZETTEST ÖSSZETÉTELE

895-ben a Kárpátmedencébe hazatelepedett “DÖNTÖVI FEHÉR HUN TÖRZSEK” három fajtaelemből tevődtek össze: 1., a Turáni, 2., a Dinári és 3., a Keletbalti fajtaelemekből.

Árpád vezér - fejedelem névadó népének 70 százaléknyi többsége TURÁNI és DINÁRI fajtaelemekből állt, míg vándorlásai során 710. és 895. évek közötti időkben fölvelt, hozzájuk csatlakozott KELETBALTI ELEMÉK száma nem haladta meg a 15 százalékot, a fennmaradó 15 százalék pedig egyéb rokonfajú és kevérek típusokból állt.

Árpád vezér - fejedelem hazatért népe között “mongoloid, vagy mongolszerű elemek” nem mutathatók ki. Esetleg egy százalékon alul a nők között talán előfordulhattak, de nem állapítható meg, hogy ezek, hol és mikor kerültek a döntövi fehér hunok közé.

Árpád vezér - fejedelem névadó népe a Kárpátmedence területén hol kisebb, hol pedig egész országreszeket befedő ŐSI ETHNIKUMOKAT talált, akik az ősi kárpáti, vagy dunai embereknek voltak az utódai.

A kétségbekonhatatlan hiteles sírleletek egész tömegével igazolható tény, hogy a Kárpátmedence ősi ethnikumai évezredek viszonyosságai közepette ki nem pusztultak, el sem vándoroltak valamennyien, hanem jelentős részük mindig visszamaradt és a hun, avar, valamint 895-től kezdődően a döntövi fehér hun népekkel összevegyülve a MAGYAR NEMZETTEST alkotó elemeivé váltak.

Most ki kell térnünk egy nagyon fontos kérdésre, amely egyre gyakrabban, egyre érthetetlenül makacsabban foglalkoztatja a magyar történetírókat és azokon keresztül a világ történelemirodalmát.

TÖRÖK FAJÚ VOLT-E ÁRPÁD VEZÉR - FEJEDELEM NÉVADÓ NÉPE, VAGY NEM??? A történelmi igazság. Az összes törökfajúnak elnevezett népeket csak tévesen, vagy tudatosan nevezik így, mert török fajú népek nincsenek. Török faj nincs, soha nem is volt, de volt és van is TÖRÖK NÉP.

A mai török nép ősei időszámításunkban 1000 körül tűntek fel először ANATOLIA-ban a mai Törökország területén. Ezek a török ősök az UIGHUR BIRODALOM területéről vándoroltak Anatoliába. Az uighur kérdéssel majd a BEFEJEZÉS-ben fogunk foglalkozni.

A jövevények kb. 50.000 családot tettek ki, amelyek eredetüket tekintve részben uighurok, részben fehér hunok és részben arab eredetűek voltak. Ennek a kb. 50.000 családból álló népnek

a vezetője a SELJUK CSALÁD volt, akik után ezeket az őstörököknek tekinthető jövevényeket SELJUK TÖRÖKÖKNEK nevezték el a történelemirodalom. Ez a nép önálló állami életet nem élt, mert a damaszkusi kalifa fennhatósága alá tartoztak. Csak törzsi közösségüket tarthatták fenn. Első törzsfőnökük Seljuk, majd Togrul (1037 - 1063), Alp Arsan (1063 - 1072) és Malik Sah (1072-1092) ismeretesek.

1225 körül a mongolok árasztották el Anatóliát és a seljuk törökök mongol fennhatóság alá kerültek. A mongolok megjelenésekor újabb kb. 50.000 hasonló összetételű (uighur, fehér hun stb.) család telepedett le Anatóliában, akiket az Ottomán család vezetett. Ezeket az újabb jövevényeket, mint OTTOMÁN TÖRÖKÖKET ismerjük a történelemirodalomban.

1232-ben az ottomán törökök a seljukok fölé kerekedtek és amikor az utolsó seljuk vezér meghalt (Ala-ad Din), 1236-ban egy ottomán vezér Khosrew vette át a vezetést. 1259-ben Khosrew utóda Ertoghrul volt, akit fia Osman követett a vezéri székben. Osman 1290-től 1326-ig volt törzsfőnök, majd fia Orkhan, majd ennek fia Murad (1359) képviselték az ottomán családot.

Timur Lenk mongol főként 1402-ben bekövetkezett halála után a török törzsek felszabadultak a mongol uralom alól és 1403-ban Első Bajazid foglalta el a török vezéri trónt. Első Bajazid után az ottomán családból származó uralkodók:

Első Mohamed 1403-tól 1421-ig uralkodott, uralkodása alatt vette kezdetét az önálló török állam élete. Murad (1421-től 1451-ig), II. Mohamed (1451-1512), II. Bajazid (1512), majd Selim és annak utóda 1520-tól nagy Suleiman.

Láthatjuk, tehát, hogy a törökség nemzetté integrálódása csak a XV. évszázadban fejeződött be. A rokonság a magyar és a török nép között csak "unokatestvér"-ségnek felel meg, de ez semmi esetre sem nevezhető annak hogy egy távoli unokatestvér egy ŐSI FAJ ŐSATYJA lehetett volna.

Ugyanilyen téves, sőt megtévesztő az 'UGOROS MAGYAR és a TÖRÖKÖS MAGYAR' elnevezések is. Ez a csodabogár csak a kellő szakismeret hiányában és fogalomzavarban keletkezhetett. Ha az UGOR SZÓ eredeti jelentőségét vizsgáljuk, akkor csak azt állapíthatjuk meg, hogy az UGOR egyenlő a mai török nép őseivel, tehát ebben az értelemben ugoros magyar, vagy törökös magyar egyet jelent és nem két egymástól eltérő emberfajtát, mint azt Málnási dr. gondolta. (A Magyar Nemzet Őszinte története.

*

*

*

Török Aurél, Aper, Balla, Jankó, Kun-Szabó, Lehossa, Malán, Mehley és Nemeskéry kiváló magyar kutatók, anthropológusok és tanárok, közel 20.000 koponya, csontváz és negyedmillió élőadat gyűjteménye alapján a következő megállapításokat tehettük:

„ Árpád vezér-fejedeleme népe vértestvér népet talált a Kárpátmedencében.

B., A Kárpátmedence őslakóinak testi bélyegei (szomatikus bélyegei) azonosak voltak Árpád vezér-fejedeleme névadó népének a testi bélyegeivel.

C., A Magyar Nemzettest rasszelemei évezredekkel megelőzték a Kárpátmedencében Árpád vezér-fejedeleme névadó népet.

Az embertudósok megállapításai szerint a "KÁRPATI, vagy DUNAI EMBER" fajtaelemének a meghatározója a "DILUVIÁLIS IDŐKTŐL" kezdődőleg, vagyis Kr. e. 11,652-től (?), a "RÖVID ÉS TÚLRÖVIDFEJÜSÉG".

Árpád vezér-fejedeleme névadó népének 63,79 százaléka volt rövid és túlrövid fejű. A mai Magyar Nemzettest 89 százaléka "rövid és túlrövidfejű". Ez az arányszám, tehát 63,79 százalékról csak úgy emelkedhetett 89 százalékra, hogy a Kárpátmedence "ŐSI ETHNIKUMAI" már Árpád vezér-fejedeleme népének hazatérte előtt is a rövid és túlrövidfejűekhez tartozhattak.

Az emberiség fajkszerinti osztályozásánál a mai embertudomány egy olyan testi sajátosságot igyekezett találni, amelynek segítségével a sírletekből könnyen megállapítható volt a "faji hovatartozandóság". Az emberi test részeiből az emberi koponya volt a legidőtállóbb és az emberi koponya jellegzetességei olyan szembevetőknek látszottak, hogy azonnal magukra hívták az embertudósok figyelmét.

Az embertudósok az emberi koponyát négy csoportba osztották: a. hosszú, b. közép, c. rövid és d. túlrövid.

Az embertudósok megállapították, hogy Afrika, Ausztrália, Malanézia, valamint Dél-India és a Sarkvidék lakói túlnyomólag hosszúfejűek Európában csak Északon és Dél-, Délnyugaton éltek a Kr. előtti évszázadokban hosszúfejű emberek nagyobb csoportokban.

Középeurópában még a mai időkben is túlnyomólag rövidfejű emberek élnek és Ázsiában is, mindazon a területeken, ahol ősidőkben a szittyafajú népek megfordultak és államokat, birodalmakat alapítottak, ma is túlnyomólag rövidfejű emberek vannak többségben.

A Magyar Nemzettestben a "hosszúfejűség" igen ritkán fordul elő. A Magyar Nemzettest 18 ősi Ethnikumában, 11 ősi ethni-

kumban egyáltalán nincs, 3-ban pedig csak alig haladja meg az 1 százalékot a "hosszúfejű típus".

A 18 ősi magyar ethnikum.

Ethnikum, vagy tájegység neve. Hosszú-, Közép-, Rövid- és Túl-
rövidfejűek
százalékarányban.

1. Tiszazúgiak	---	---	34,38	65,63
2. Kalotaszegiek	---	---	25, —	75, —
3. Marosmentiek Arad m.-ből	---	1,19	38,10	60,71
4. Buzsákiak	---	3,22	16,13	80,65
5. Maros - Tiszaszögbeliek	---	3,77	37,74	58,49
6. Matyók	---	8,6	45,16	46,24
7. Gyulaiak	---	9,9	36,36	54,55
8. Sárbogárdiak	---	11,	57,	32,
9. Sárköziek	---	11,96	24,55	63,49
10. Jászok	---	12,	44,	44,
11. Toroczkóiak	---	13,25	43,38	43,37
12. Hajduk	0,27	2,49	27,63	69,61
13. Barkók	0,36	5,02	27,58	67,04
14. Nagykunok	0,64	1,93	24,48	72,95
15. Göcsejiek	0,96	11,54	48,08	39,42
16. Palóczok	1,52	10,61	46,97	40,90
17. Máramarosiak	1,86	11,18	41,61	45,35
18. Székelyek	6,94	35,64	42,59	14,83

*

*

*

Ezeket az adatokat Apor, Ballai, Bartucz, Herkely, Jankó, Koczian, Lipp, Méhely, Nemeskéry, Semayer és Steinburg szakemberek megállapításai nyomán állítottuk össze. A fent felsorolt kiváló tudósok és tanárok adataiból az tűnik ki, hogy nincsen olyan magyar tájegység, ahol a "RÖVID és RÖVIDFEJŰEK" együttes száma meg ne haladná a lakosság felét, a tisztán csak MAGYAROKTÓL lakott tájegységeken a lakosság HÁROMNEGYED RÉSZÉT, a TISZAZÚGIAK és KALOTASEZGIEK pedig 100 százalékban.

*

*

*

A "RÖVID, vagy KEREFÉJŰ GONDVÁNAI ŐSEMBER" leszármazottait "MAGYARFAJŰ, vagyis ÖSSZITTYA-HUN KÁRPÁTI, vagy DUNAI EMBERNEK" is nevezhetjük. Ez az ősi TURÁNI EMBERFAJTA két főtípusra és három melléktípusra

osztályozható. Mind az öt embertípus a "Rövidfejű Gondvánai őseMBER" differenciálódott, vagy elkülönült típusa.

A KÉT FŐTÍPUS:

A. — Az ALFÖLDI, vagy TURÁNI MAGYAR FAJTA.

B. — A DÉLMAGYAR, vagy DINÁRI FAJTA, a TURÁNI MAGYAR IKARRASSZA.

A HÁROM MELLÉKTÍPUS:

A. — A KELETBALTI, vagy BALTIMAGYAR EMBERFAJTA.

B. — Az ALPESI MAGYARFAJTA, a KELETBALTI MAGYAR IKERVÁLTOZATA.

C. — A TAURID, vagy KITTA (HETTITE) MAGYAR EMBERFAJTA.

*

*

*

Az ALFÖLDI, vagy TURÁNI MAGYAR, ez a legmagyarabb emberfajta. Ez az ősi magyarfajú, Összittya-hun ember a KÁRPÁTMEDENCÉBEN alakult ki, abból a GONDVÁNAI ŐSVÁLTOZATBÓL, amely Kr. e. 11.652 évek előtt már nemcsak Európát, hanem ÁZSIA Indiától a Kárpátmedencéig fekvő, azaz elterülő vidékeit, valamint ÉSZAKAFRIKA egyes részeit is benépesítette.

*

*

*

A nagy természeti tűnemény (katakizma Kr. e. 11652-ben ?) lezajlása után a Kárpátmedencében megmaradt ősturánok megso-
kasodtak, majd Kr. e. 4 és 5 ezer évek között a Tigris és az Euphrates folyók völgyeiből visszavándorolt fajtestvéreikkel megsok-
szorozódtak.

A kárpátmedencei és a mezopotámiai ősturánok emberöltők során át összeházasodva, kialakult belőlük a LEGMAGYARABB EMBERFAJTA A TURÁNI, vagy ALFÖLDI MAGYAR, melyet számosan KAUKÁZUSI EMBERNEK is neveznek.

A Tigris és Euphrates folyók völgyeiből visszavándorló ősturánok Erdélyben ERŐSDÖN és környékén telepedtek le, innen terjedtek szét az egész Dunamedencében.

Jegyzet:

V. Gordon Childe.

— "The Danube in Prehistory" —
Oxford, 1929. 90. oldal.

VI. PAINTED POTTERY.

— “Erösd. — On the extreme border of Transylvania in the Upper Alt valley, twenty-six settlements of a distinctly advanced population have come to light. The settlements all lie high on the löss terraces in naturally defensible positions.” —

109. oldal.

— “Erösd, Dimini and Danubian II. — The author therefore suggested in 1925 that Erösd and its congeners should be regarded as outposts of one of the Oriental cultures that flourished in the fourth millenium or earlier. Many of the vase forms, notably the pedestalled dishes and the hollow supports have precise parallels in the oldest layers of Ur, Kish, and Assur, while Thessaly I. offers no intermediate forms. The models of women, animals and oobjects and the miniature vases tell the same tale. May not the Erösd culture be due at least to the action of the high civilizations of Mezopotamia on a substratum akin to Danubian I.?” —

V. Gordon Childe, “The Danube in Prehistory” Oxfordban 1929-ben kiadott könyve 90-ik oldalán írja: Erösdöt és korabeli környékét úgy kell tekintenünk, mint Kr. e. 4000, vagy még előbb virágzott keleti kultúrák legszélső határát. Sokat a vázaformákból, nevezetesen a talpcsöves edények és üres belsejű tartók pontos másolatai vannak Ur, Kish és Assur városok legrégebb rétegeiben.” —

A “BRONZKORBAN” és a BRONZKOR után is több emberhullám, visszatelepedés érkezett a Tigris és Euphrates völgyeiből a Kárpátmedencébe.

Az első emberhullámok az ŐSVÁLTOZAT EREDETI EMBERANYAGÁT hozták magukkal, de a második hullám a “RÉZKOR” kezdetén a Fekete-tenger déli partszegélyén haladva jött és létszámának kb. ÖTSZÖRÖSÉT meghaladó “HOSSZÚFEJŰ SZOLGANÉPET” hozott magával. Ennek az Európába hurcolt, vagy magukkal hozott hosszúfejű szolganépnek a “Földközi-tenger mentén és szigetein megtelepült főágából alakult ki évezredek folyamán a MEDITERRÁNI, vagy FÖLDKÖZI-TENGERI HOSSZÚFEJŰ EMBER.

A KÁRPÁTMEDENCEI ŐSTURÁNOK, amelyek Kr. e. 11652 táján lezajlott nagy természeti tűnemény után a Kárpátmedencéből kirajozva benépesítették a KAUKÁZUS, a KÁSPI és ARAL tavak környékét, innen tovább terjedve megsokasodtak Ázsia nagy részében is. (Bizonyítékok a sírleletek cáfolhatatlan eredményei).

A Kárpátmedencében kialakult (differenciálódott) ŐSTURÁ-

NI EMBER minden mongol vonástól, vagyis vérbeütéstől mentes volt, mert azokba az időkben mongol ember csak Ázsia távolkeleti vidékein, a mongol faj őshazájában élt.

Kr. e. 5 és 10.000. évek közötti időkben Európából Ázsiába vándorolt Kárpáti, vagy Dunai emberek Ázsia földrajzi térségében szintén több tájtípusra differenciálódtak, majd más ősnépekkel keveredtek, ezeknek az utódai ma ott élnek Szibéria déli részeiben, Turkesztánban, Indiában, Perzsiában, a Kirgiz steppéken, az Altai-ban, a Pámir fennsíkon, Déloroszországban, a Kaukázusban, a Fekete-tenger környékén, Moldvában, Dobrudzsában, a Balkánon és Anatóliában. Középeurópában egész Franciaországig mindenütt előfordulnak, ahol valaha a történelem folyamán ez az emberfajta megfordult.

Az ALFÖLDI, vagy TURÁNI MAGYAR EMBERFAJTA (mások szerint KAUKÁZUSI EMBER) a Szumiroknak (Madák), a scythaknak (szittyák), a jazigoknak (jászok), a hunoknak, az avaroknak, a bolgároknak, a bessenyőknek, a kunoknak, az úzoknak, az alánoknak stb. legfőbb emberefajtája volt.

Bartúcz a kiváló magyar embertudós, aki bővebben tanulmányozta a Magyar Föld emberfajta, akaratlanul több súlyos tévedést követett el, mivel korában még nagyon sok embertani kérdés tisztázva nem volt. Egyik súlyos tévedése a “MONGOLOID” meghatározás belekeverése a magyar embertani meghatározásokba.

A legújabb Bartúcz utáni régészeti és embertani kutatások kimutatták, hogy az első mongol elem a “jazigokkal, majd Atilla hunjaival és Baján avar, vagy várkun népével” sodródott a Kárpátmedence területére.

Bartúcz súlyos tévedése dacára is ismertetjük véleményét, mely szó szerint a következő: — “A TURÁNID RASSZNAK ezt a hazánk földjéhez kötött egészen bizonyos ITT KELETKEZETT változatát neveztem régebben “KAUKÁZUSI MONGOLOIDNAK”, s ezt nevezem újabban “ALFÖLDI RASSZNAK” és egyúttal az a rassztípus, amelyre valamennyi között reáillik a MAGYAR TÍPUS megtisztelő kifejezés, mert ez ilyen alakban és főleg fizionómiával sehol másutt a világon nem található.” —

Az ALFÖLDI, vagy TURÁNI MAGYAR EMBERFAJTA leírása: A vállá széles és a csípője keskeny, a végtagjai arányosak, lábai kicsinyek, dereka arányos hosszúságú, vonásai inkább lágyak, mint kemények, de azért mégis határozottak.

Az Alföldi magyar arca széles, homloka kissé alacsony, orra kiugró egyenes néha sásor. Arca piros-barnás és arcának, szemének igen barátságos kifejezése van. Arca többnyire derűs és

megnyerő. Férfiban és nőben is határozottan szép emberfajta. Testalkata elhízásra hajlamos, termete közepes. Koponyája RÖVID, KISSÉ MAGAS és HÁTUL LECSAPOTT.

Kelecsényi István 1943-ban megjelent tanulmányában a TURÁNI MAGYART így jellemezte: — "Járása nyugodt, szava mérsékelt, de semmit sem tart nagyon fontosnak. Kevés dolog van amivel nagyon törődne, de nagy változásokban az életét is hajlandó föláldozni. Szívesen tesz szolgálatot embertársainak, de nem szereti, ha neki tesznek szívességet. Bosszúállásra képtelen, nem érez rosszindulatot, mert hamar elfelejti a bántalmakat.

Egyénisége megnyerő, szavát állja, még ha hátránya származik is belőle. Nyugodtan, méltósággal viseli az élet bajait, s habár közösségi érzése jellemző, gyönyörűségét leli a magányban.

Gondolkodásban nagyvonalú, határtalanul derűlátó (optimista), élettere a harc, ezért kitűnő katona, de küzdőképességének a hullámlása is jellemzi. Érzelemléleke mély, képzelőereje élénk, igazságérzete fejlett, államvezetése a belső jólét és hatalmi tekintélybiztosításra törekvő. Nem vándortermészetű, szülőföldjéhez ragaszkodó igazi lokálpatrióta, s amikor a csendes, meleg otthonról álmodozik, még szentimentalizmusra is hajlamos, bár inkább racionalis, mint érzelmős. A politikában is nagyvonalú, diplomatikus, kitűnő szervező és államalkotó készségénél fogva olykor még a tőle idegen fajú nemzetek állami életében is vezető szerepet játszik.

Fiatal korában könnyen lobbanó, heves és van benne sok meg gondolatlan merészség, hetyke virtuskodás. Inkább uralkodásra, vezetésre termett, idegeneknek nehezen veti alá magát. Jogaihoz mac kacsul ragaszkodik, de hosszadalmas vállalkozások keresztülviteléhez csak a maga elé tűzött cél szuggesztív hatása esetén elegendő a kitartása. Világos fejű, tisztalátású, nagyobb hajlamot a jogtudományok után mutat. Ezzel magyarázható államalkotó ereje is. Féktelen szabadságvágya viszont sokszor akadályozza az egységes nemzeti összefogásnak." —

A DÉLMAGYAR, vagy DINÁRI MAGYAR. Gondvánai ősváltozat egyik eredeti típusa, amely a "TURÁNI ÁG" kialakulása után különült csak el (differenciálódott). Európai ősiségét a "NEOLIT-KORI" sírokból előkerült nagy száma bizonyítja.

A DÉLMAGYAR, vagy DINÁRI MAGYAR legnagyobbfokú elterjedése a BRONZ-KOR idejére esik, amit a nagyarányú MEZOPOTÁMIAI VISSZAVÁNDORLÁS segített elő.

Ez az ősi emberfajta igen nagy számban fordult elő a SCYT-

HÁKNÁL (szittyák), a JAZIGOK között, Atilla hun népe és azok utódai az Avarok, vagy vár-kunok között. Árpád vezér-fejedeleme névadó népének legkevesebb 10 százalékát alkották. Árpád apja ÁLMOS vezér-fejedeleme a dinári típus legszebb alakja volt.

A mai Magyar Nemzettest 20 százaléka Dinári, vagy Délmagyar ember, míg ikerváltozata az ALFÖLDI, vagy TURÁNI számaránya 40 százalék. Együttes számarányuk a Magyar Nemzettest 60 százaléknál abszolút többséget képezik.

Embertani leírása: — "A délmagyar magas termetű. Koponyája RÖVID, MAGAS, HÁTUL LAPOS, mintegy LESCAPOTT. — Arca keskeny, orra kiugró egyenes, vagy néha sasorr. Fejlett izomzatú, állkapca magas, szemrései közepesek, színkomplexiója sötét. Szeme barna és fekete, bőre barnás, haja sötétbarna és hullámos, de van egy kékszemű változata is.

Dr. Kun-Szabó István a kiváló magyar embertudós így jellemezte: — "A délmagyar fellépése biztos, öntudatos, olykor erőszakos, primitív kultúrfokon nem egyszer nyers. Beszéde gyors és logikus, élénk taglejtésekkel és arcjátékkal kísért. Vezetésre törekvő, kiváló szónok, beszédeiben elsősorban az érzelmekre igyekszik hatni. Tehetsége termelő és újraélethozó egyaránt és ez az élet minden vonalára érvényes. A legkiválóbb zenei képességekkel van megáldva. Szabadságszeretete, vitéz harcos, háború esetén az önérdeket a közérdek alá rendelve saját életét semmibe veszi. Képzelőereje jó, de cselekvésükben nem egyszer magukkal ragadják az olykor szenvedélyességig fokozódó érzelmei, így hazaszeretete is olykor vad sovínizmusba csap át. Szemfüles, életre való s ezért életútja sikerekben gazdag. Néha könnyelmű és pazarló. Embertársaival való érintkezésben szívélyes, szellemes, kellemes, de olykor fontoskodó és teátrális. Idősebb korban is mozgékony és szellemileg is erősen aktív. Közösségi érzéke nem túlságosan fejlett." —

* * *

A KELETBALTI, vagy BALTI MAGYAR, mely az ALPESI MAGYAR ikerváltozata. A Magyar Nemzettest 20 százalékát képviseli.

A Keletbalti, vagy Balti magyar a GONDVÁNAI ŐSTURÁN és az ÁRJA ŐSVÁLTOZAT DISZHARMONIKUS KEVERÉKE. Generációk hosszú során az ŐSTURÁN KÖZPONTI HAZA északi határvidékein a SZIBÉRIAI ÉS OROSZORSZÁGI ÁRJA állandó érintkezésben voltak az ŐSTURÁNOKKAL, az ÁRJA ASZSZONYOKON keresztül egy bizonyosfokú fajkeveredés keletkezett. A keletbalti diszharmónikus keverék a BRONZKORBAN különült

el (differenciálódott) a Káspi és az Azóvi tengerek közötti füves puszták határain. Az ott kialakult embertípusnak északra és északnyugatra szétterült ágaiból fejlődött ki a KELETBALTI FAJ (A Balti-tenger vidéki népe), mely nyelvén is megőrzött számos "TURÁNI VONÁST".

A keletbalti fajta elterjedése Atilla uralkodásának az idejére esik. Atilla birodalma és az azt követő Avar, vagy várkun birodalom északi határai a Balti-tengernél végződtek. Számos AVARGYŰRŰ, AVAR FÖLDVÁR" nyomai még ma is kimutathatók Esztország és Lettország területein.

A KELETBALTI MAGYAR embertani leírása: — "Termete középmagas. Koponyája RÖVID, de nagy számban KÖZÉPFÉJŰT is foglal magában, ami az Árja hosszúfejű és a rövidfejű ŐSTURÁN keveredéseire mutat. Arca széles, csontos és szögletes, kiálló járomcsontokkal és rövid széles, homorú orral. Koponyája és arca is lekerekített hatszöghöz hasonlít. Szemeik kicsinyek és egymástól távolfekvők. Szemrészük keskeny és gyakran "MONGOLSZERŰ", de ez esmimi vonatkozásban nincsen a mongol fajjal, mongol vérbeütéssel. Az orruk kicsiny és egészen primitív, rövid, széles orrháttal, amely oldalról nézve homorú. Ez a primitív orr a keletbalti típus egyik legjellegzetesebb bélyege. Színkomplexiója világos. A haja, bőre és a szeme egyaránt fakó. Tompaszínű bőrének szürkés árnyalata van. Testi bélyegei nem olyan fejlettek és elkülönültek, mint a többi fajtáé.

A KELETBALTI MAGYAR jellemzése: — "Békés természetű, kevéssel megelégedő és végtelenül szorgalmas. A szenvedést, nélkülözést és a fáradságot türelmesen viseli. Csöndes, jóindulatú és nagy megértéssel van mások szenvedése iránt. Készséggel és önzetlenül segít másokon. Hazáját rajongással szereti és képes érte mindent föláldozni. Az élettől rárótt munkában szorgalmas, de az önmaga kitűzte célok követésében többnyire erőtlén. Egyik legfőbb tulajdonsága a jószívűség, szociális beállítottság. Ennek eredménye az, hogyha valahol antiszociális viszonyok uralkodnak, úgy azoknak elsősorban ő az áldozata, annál is inkább, mert kevés érzékkel rendelkezik az élet gyakorlati oldala iránt." —

Az ALPESI MAGYAR, amely a GONDVÁNAI ŐSEMBER EGYIK ŐSI VÁLTOZATA. A Nagy természeti tűnemény (kataklizma, Kr. e. 11.652?) lazajlása után Európában újra meg-sokasodott ŐSTURÁN, RÖVID, vagy KEREFÉJŰ ŐSVÁLTOZATÁBÓL, különült el (differenciálódott).

Az ALPESI MAGYAR EMBERFAJTA, amely ma is széles öv-

ben népesíti be egész Középeurópát, Kr. e. az V-ik és a II-ik évszázadokban Európa területére betolakodott ÁZSIAI HOSSZÚFEJŰ ÁRJÁKKAL (teutonok, kelták) évszázadokon át keveredett. Ennek a nagy keveredésnek egy DISZHARMONIKUS KÖZÉPFÉJŰ EMBERFAJTA volt az eredménye, amely IKERVÁLTOZATÁVÁ LETT A KELETBALTI EMBERFAJTÁNAK.

Kr. e. a III. évszázadban a HOSSZÚFEJŰ KELTÁK árasztották el a Dunamedencét és annak egyrészében DUNÁNTÚLON (Pannonia) az őslakossággal nagymértékben keveredtek. Átvették az őslakosság fejlett BRONZKULTÚRÁJÁT. Az ott kialakult, de most már erősen kevert HOSSZÚ, KÖZÉP és RÖVIDFEJŰ KELTA NÉP később Pannóniát elhagyva nyugat felé vándorolt és Magyarországon tanult, elsajátított bronzkultúráját elterjesztette Nyugat és Észak-Európa többi árfajájú népe között, majd azt átvitte az Angol szigetekre is.

Az ALPESI MAGYAR embertani leírása: — "Alacsony, zömök termetű, elhízásra hajlamos. Koponyája "RÖVID", arca széles. Az egész feje megközelítően gömbölyű. Orra rövid és kissé lapos. Koponyája nagy űrtartalmú. Homloka elég meredek. Szemei egymástól távolfekvők és aránylag kicsinyek. Arcvonásai lágyak. Hajuk sötétbarna, szemeik szürkésfekete, vagy barna, bőrük sárgásbarna árnyalatú.

Ripley amerikai embertudós, aki több, mint 60 évvel ezelőtt foglalta össze megállapításait, az összes középeurópai barnaszínkomplexiójú RÖVID FEJŰ TÍPUSOKAT ALPESI FAJNAK nevezte el és a TURÁNI, meg a DINÁRI ŐSEREDETŰ EMBERFAJTÁKAT az ALPESI FAJ helyi alakjának tartotta.

Ripley megállapításai óta az összegyűjtött nagy tudományos értékkel bíró embertani anyag a GONDVÁNAI ŐSTURÁN differenciálódott emberfajtáit élesen szétválasztotta és határozottan körülírta.

Az ALPESI MAGYAR FAJ, ősi autochton alkotórésze a GÖCSEJI, BUZSÁKI és a SÁRKÖZI ETHNIKUMAINKNAK. A mai Magyar Nemzettest 10 százalékát alkotja.

AZ ALPESI MAGYAR EMBER jellemzése: — "Józan, alkalmazkodó természetű nyárspolgár. A nehézségeket nem dacos szembeállással, nem merész lendülettel, hanem inkább óvatos megke-rüléssel, gondos megfontoltsággal, szorgalmas, türelmes munkával, kollektív összefogással iparkodik leküzdeni.

Demokratikus, kollektív ember, aki a tömegben érzi magát biztonságban. Van benne sok józan természetesség, ész, gyakorlati érzék, takarékoság. Szereti az élet közepszerű, nyárspolgári örö-

meit, de merész vállalkozások, nagystílusú tervek nem foglalkoztatják. A maga családjával és szűkebb környezetével példás összetartásban él, de távolabb eső ügyekkel szemben gyakran szűkkeblű. Takarékosága, önzése a fukarságig, pénzsóvárságig fokozódhat. Józan, óvatos számításaiiban pedig olykor a bátortalanságig, féltékenységig aggályosan kicsinyes. Konzervatív hajlamú, fél a hirtelen változásoktól. Nagyobb utazásoktól húzódik. A józan közepszerűség híve. A rendet szereti, de a nyugalmat is. Hiányzik belőle a könnyelműség, a meggondolatlan radikalizmus és roppant kevés az érke az önzetlen nagylelkűség, a hősiesség lelkeseledés iránt. Nincs benne uralkodási vágy. Néha akadályoskodik, zsörtölődik, bizalmatlankodik, de általában szívesen rábízta magát mások vezetésére.

A szellemi kultúra, a tudomány és a művészet terén nagyon sok tehetséggel ajándékozta meg a világot, de katonai, vagy politikai tehetségekkel kevésbé rendelkezik. Általában békés, alkalmazkodó, társaságkedvelő. Hajlik a szűkkeblűségre, a kapzsiságra és a gyáva meghunyászkodásra. Szeret mások erejére támaszkodni, tehetségtelenül mások segítségével fölfelé kapaszkodni. Kollektív természete hajlamossá teszi a kicsinyes hiúságra, cím és rangkórásra.

Sajnos a magyar köztisztviselő karban országos arányuknál sokkal nagyobb számban voltak képviselve, a BÜROKRATIZMUS megtestesült igazi képviselői.

* * *

TAURID, vagy KITTA (Hettita) **MAGYAR**. — "Luschan, Fischer, Bartúcz és Kelecsényi tudósok szerint ez az emberfajta volt Kr. e. 2000 körül **ELŐÁZSIA** **ÓSVARIÁNS** **FAJTAELEME**. A hettita templomokból és palotákból előkerült szobrokon és domborműveken jól megfigyelhetők embertani jegyeik. A temetők tanúbizonyságai szerint a "Kárpátmedence egyik ősi turáni autochton eleme", amely onnan nagy részben kivándorolva benépesítette **Előázsia**t egészen **Perzsiáig** elterjedve.

A **SCYTHAK, JAZIGOK**, (Ősjászok), **Atila** hun népe és **Baján** avarjai között éltek gyakoriak voltak és előfordultak **Árpád** vezér-fejedelem névadó népe között is.

A **Taurid**, vagy **Kitta** magyar a mai Magyar Nemzettest 5 százalékát alkotja és szóványosan megtalálható az összes ősi magyar etnikumokban, de leggyakrabban Erdélyben.

Embertani leírása: — "Átlagos testmagasságuk 166,5 cm. Inkább zömökek, mint karcsúak. Végtagjaik rövidek, válluk szélesek. Fejük nem annyira rövid, mint a **DÉLMAGYARÉ**. Koponyajelzőjük 85. Arcuk kissé széles és hosszúkas, lefelé keskenyedő kiálló horgas orral, mely nagyobb és horgasabb, mint amely előfordul a **DÉLMAGYARNÁL** is. Orrhátuk erősen domború, az orrcimpájuk előre nyúlt, orrlükük keskeny, orrsövényük oldalról jól látható. Szemeik az arcukat uraló orr árnyékában kicsinynek tűnnek. Ajkaik vastagok, szemeik, hajuk fekete, bőrük erősen barna árnyalatú." —

* * *

A TÖRTÉNELMI ÖSTURÁNI MAGYAR FAJ, a mai MAGYAR NEMZETTEST koponyaalak szerinti osztályozása és számaránya.

1. — Rövid és túlrövid fejűek	89 százalék
2. — Középfajűek	10 "
3. — Hosszúfejűek	1 "

Összesen 100 százalék, amely ÖT

TAJTÍPUSBAN A KÖVETKEZŐ ARÁNYBAN MUTATKOZIK:

1. — Turáni, vagy alföldimagyar	rövid és túlrövid fejű	40 sz.
2. — Dinári, vagy délmagyar	" "	20 sz.
3. — Keletbalti, vagy balti magyar	rövid és középfajű	20 sz.
4. — ALPESI magyar	rövid és középfajű	10 sz.
5. — Taurid, vagy kitta magyar	rövid és túlrövidfejű	5 sz.
Keverék mongolszerű arcvonású	rövid és túlrövidfejű	4 sz.
Téridegen északi és mediterráni	HOSSZÚFEJŰ	1 sz.
		Összesen 100 sz.

A magyar nemzettest koponya adatai megdöntik a **FINN-UGOR ROKONSÁG ÉS EREDET HAZUG KOHOLMÁNYAIT**. A finnek legközelebbi fajtestvérei a **VOLGAI FINNEK** mind hosszúfejűek. Rokonságuk a magyarokkal igen csekély lehet, mert a magyarság 89 százalékban **RÖVID ÉS TÚLRÖVIDFEJŰ**. — (W. Z. Ripley, "The Races of Europe" — 359. oldal, 434. oldal.) —

* * *

A mongolfajúság kérdésének igazi megvilágítása.

A magyar nemzettest faji vizsgálatánál kb. 4 százalék arányban **MONGOLSZERŰ BÉLYEGEKET** fedezhetünk fel. Itt meg kell jegyeznünk, hogy az **Alföldi**, vagy **TURÁNI MAGYARNÁL**, a **DÉLMAGYAR**, vagy **DINÁRI MAGYARNÁL**, az **ALPESI MAGYARNÁL**, és a **TAURID**, vagy **KITTA MAGYARNÁL** egy ér-

dekes és azonnal szembetűnő CSEKÉLYKE SZEMFERDESÉGET fedezhetünk fel (turáni jelleg), amely az arcnak a szépségét, magyarszerűségét jelzi. Ez a szemferdeség látszólagos, de nem mongolszerű.

A keletbalti, vagy balti magyar emberfajtában azonban 4 százalék arányban előfordulnak MONGOLSZERŰ VONÁSOK, melyek kétségtelenül MONGOL EREDŐRE mutatnak.

A MAGYAR NEMZETTEST FAJKÉRDÉSE tudományos fontosságú kérdés, amellyel számos szakember foglalkozott és foglalkozik. Az elmúlt évtizedek antropológiai vizsgálatai nagymértékben felderítették a magyar nemzettest faji hovatartozandóságát, a történelemtudomány pedig bebizonyítja és tisztázza a BONYOLULTA ÖSSZEZAVART MONGOL FAJI KÉRDÉS valóságait.

Lenormant Ferenc mondta: — "A magyart nem lehet megkülönböztetni a fehér faj legtökéletesebb ágaitól. — (Ignatius Donnelly, "Atlantis — Antidiluvian World" 206. oldal.

W. Z. Ripley, "The Races of Europe", N. Y. 1900-ban kiadott könyve 359. oldal. — "A magyar a legszebb nyugateurópai nép, akiben ázsiai, vagy mongol vonásokat hiába keresünk."

Gobineau József Arthur gróf, "The Inequality of Human Races" című munkájában — (Translated by Adrian Collins, New York 1967) a 131. oldalon írta: — "A magyarok sohasem voltak finn-ugor eredetűek. A finn-ugor népek csupa kicsiny termétek, szélesarcú, kiálló pofacsontú, sárgás, vagy piszkos barnás bőrrű emberek a magyarok azonban magas, karcsú növésűek, az európaiakhoz hasonlóak és határozottan szépek.

Jegyzet:

William U. Ripley

— "The Races of Europe — A Sociological Study" — London 1900.
433. oldal.

From these portraits and from our other data it appears that the Magyars are a strikingly fine-looking and welldeveloped people. The facial features are regular, the nose and mouth well formed. There is nothing ASIATIC or MONGOL to be seen. Perhaps indeed, they have, as Dr. Beddoe writes me, an Oriental type of beauty, with somewhat prominent "semi-Tatar" cheek bones. Nevertheless, we find no trace of the "coarse Mosgoloid features" which Keane describes among these Szeklers, whom he rightly seems to regard as the purest representatives of their race." —

435. oldal.

— "The present traits of the Hungarians seem to lend force to the hypothesis that the same race was also firmly rooted in the GREAT DANUBIAN PLAIN BEFORE THEIR APPEARANCE.

According to this view, they would be, roughly speaking, perhaps ONE EIGHTH FINNIC and SEVEN EIGHTHS ALPINE by racial descent." —

Arthur de Gobineau

— "The Inequality of Human Races" — New York, 1967. Translated by Adrian Collins.
131. oldal.

— "Having finished my observations on the ethnology of the Ottomans, I pass to the Magyars.

The unitarian theory is backed by such arguments as the following: — "The Magyars are of Finnish origin, and allied to the Laplanders, Samoyedes, and Eskimoes. These are all people of low stature, with wide faces and prominent cheekbones, yellowish or dirty brown in color. The Magyars, however are tall and well set up; their limbs are long, supple and vigorous, their features are of marked beauty and resemble those of the white nations. The Finns have always been weak, unintelligent and oppressed. The Magyars take a high place among the conquerors of the world. They have enslaved others, but have never been slaves themselves. Thus, since the Magyars are Finns, and are so different, physically and morally, from all other branches of their primitive stock, they have changed enormously." —
133. oldal.

— "Nothing warrants the belief that lapse of time, difference of climate, or change of customs should have turned a Laplander or an Ostiak, a Tungusian or a Permian, into a ST. STEPHEN."

Topinard Pál — (Dr. Paul Topinard, — "ANTHROPOLOGY" — című Londonban 1878-ban kiadott könyve 467. oldalán írta: — "A magyar fajbelileg a legszebb Európai típus".

Ripley idézett könyve 433. oldalán írja:

— "The physical characteristics of the Magyars have been but little investigated scientifically. We know less of them than of almost any other great European people. On the one hand, Topinard assures us that they form to-day "ONE OF THE MOST BEAUTIFUL TYPES IN EUROPE." —

— "The modern Hungarians are certainly not UN-EURO-

PEAN in any respect.” —

Ezek után a megállapítások után meg kell jegyeznünk, hogy a mai történelemtudománynak sok mindent újra kell tanulnia.

A Magyar Nemzettestben csak 4 százalék arányban fordulnak elő mongolszerű bélyegek. Ezek a mongolszerű, vagy mongoloid vonások részben Kínából a MONGOL VÁLTOZATOK KIALAKULASI TERÜLETÉRŐL származnak és időszámításunk IV.-V. évszázadaiban kerültek először Európába Atilla hun és Baján avar, vagy várkun népével. Másodszor a XIII. évszázadban, amikor a mongolok elárasztották Magyarországot, amely abban az időben Európa legjelentősebb állama volt. (I. sz. 1241.)

A mongol hadsereg rohamát a magyarok nehézkes hűbéri segregükkel igyekeztek visszaverni, de a SAJÓ FOLYÓCSKA melletti MOHI PUSZTAI CSATÁBAN döntő vereséget szenvedtek. Már úgy látszott, hogy a magyar nép a mongol áradatban eltűnik, az a magyar nép, akit a RÓMAI PÁPA a XX-ik évszázadban “EURÓPA VÉDŐPAJZSANAK” nevezett, mondván: — “Hungaria est clipeus Christianitatis” —. A magyarság nagy szerencséjére Ogotáj mongol főkán hirtelen meghalt 1242-ben, öröksége felett testvérharc támadt, mire a mongolok veretlen seregei az események hírére hazatértek.

Atilla hun hadseregében nagyszámban kínai eredetű HSIEN-PI harcos volt, számarányuk elérte a 33 százalékot, ez az arányszám fennállt az avar, vagy vár-kun hadseregben is. Az avarok mongol csatlósai a “TOBA BIRODALOMBÓL” sodródtak Európába. A tobai mongolok hsien-pi, félmongol-félhun keverék nép volt és i. sz. 555-ben a Toba birodalomból kiűzött összittya-fehér hun, vagyis magyarfajú, a kínaiak által “YÜAN-YÜAN NÉPNEK” nevezett európai eredetű ősturan utódokkal együtt jelentek meg 558-ban Európa határainál.

Most vissza kell térnünk az Avar birodalom korába, mivel Árpád vezér-fejedelem névadó népének megjelenése előtt ők képviselték a Kárpátmedence őslakóit.

Atilla hun népének és Baján avarjainak megjelenése előtt a Kárpátmedencében nem fordult elő sem mongol, sem pedig mongolszerű elem.

A mongol csatlós népet úgy a hunok, mint az avarok határait védelménél használták fel és a határok mentén telepítették le. Ezek a határszálen letelepített mongol harcosok átkalandoztak a határmellék idegen területeire, honnan feleségeket szereztek maguknak. Mongol vérük utódaikban lassan feloldódott, elmosódott és csak az “AZ ÉLETTAN TÖRVÉNYEI SZERINT” meghatározott

faji bélyegeiket őrizték meg.

László Dezső, “A honfoglaló magyar nép élete” című művében írja: — “A magyarországi avar temetők három csoportba oszthatók. A temetők első csoportjában a túlnyomó többség MONGOL FAJI JELLEGŰ. A temetők második csoportja EMBERTANILAG KEVERT ÉS AZ AKKORI EURÓPA ÖSSZES FAJTAELEMEIVEL VALÓ KEVERDÉS KIMUTATHATÓ bennük.

Az avar temetők harmadik csoportjában a MONGOL FAJ teljesen hiányzik és csak rövidfejű alföldi, dinári, alpesi és keletbalti típusok találhatók bennük.” —

Az Avar, vagy Vár-kun birodalom megsemmisülése után a frank-germánok az avar népet nem pusztították ki, csak a vezető rétegét. A Kárpátmedence nagy emberanyaga Árpád vezér-fejedelem névadó népével, mely fajilag és nyelviileg teljesen azonos volt, egybefort és kialakította a mai Magyar Nemzettestet.

Árpád vezér-fejedelem névadó népében, mint már többször is említettük, nem fordult elő mongol, csak az asszonyok között, de azok arányszáma sem érte el az EGY SZÁZALÉKOT.

A MONGOL VÉRBEÜTÉS sokkal nagyobb arányú Európa más népeinél, mint a magyaroknál. A legnagyobb mongol vérbeütés az oroszoknál fordul elő, de Középeurópában is elég sűrű, sőt még Angliában is kimutatható.

Ranke és Drews professzorok MÜNCHEN LAKOSSÁGÁNAK vizsgálatából kimutatták, hogy a felnőttek 12 százalékának volt mongol eredője. A régészeti és az embertani tudomány tehát megdöntötte a MAGYARSÁG MONGOL EREDETÉNEK HAZUG KOHOLMÁNYAIT.

* * *

A mongolok igazi hazája és faji leírása.

A HOMO SAPIENS GONDVÁNAI ÖSVÁLTOZATÁNAK MONGOL ÁGA, mintegy 900 milliós tömegben, egyetlen földrészben, egy tömegben él. A mongolok zöme Ázsia délkeleti részében él. Ott élnek a legprimitívebbek az úgynevezett PALEOMONGOLID FAJHOZ tartozók. Velük ellentétben a legjellegzetesebb a TUNGUZ FAJ, amely a mai GOBI SIVATAG észeki felét foglalja el. A mongol faj kultúralakjának tekinthető a KÍNAI NÉP, amely a mongol, az őstibeti és az összittya-fehér hun népek keveredéséből alakult ki.

Még több átmeneti vonást mutat Európa felé a SZIBÉRID FAJ, amely az összittya-fehér hun és uighur, valamint mongol

elemek keveredéséből keletkezett.

Rudenko, S. I., "Skifskaya problema i Altaiskia nahodka", Izvestia AN. SSSR. Seria istorii i filosofii, 1944. No. 6. számában írta: — "Kr. e. a IV-ik század után indult meg a MONGOL BEÖMLÉS (influx), aminek eredménye egy vegyes típusú lakosság (mixed type) volt." —

A hatalmas mongol faj mellékhatása, talán inkább egyik őseredetű ága az Észak-, Közép- és Délamerikai INDIANID FAJÚ NÉPE, amely csak az emberiség szülőföldjéről GONDVÁNABÓL vándorolhatott oda.

*

*

*

Kik a mongolok?

A mongolok, vagy sárga bőrszínű emberek az emberiség szám szerint legnépesebb emberfajtaját alkotják. Valószínűleg az emberiség anyaföldjéről GONDVÁNABÓL vándorolhattak Ázsiába és Amerikába. Első megjelenésüket a tudomány FÉL MILLIÓ ÉVRE becsülte, de feltételezték, hogy már EGY MILLIÓ ÉVVEL ezelőtt megjelenhettek őshazájukban.

Testi leírásuk: — "Közös testi tulajdonságuk a merev, gyér szőrzet és haj. Bőrük sötétes a sárgától a vörösig játszó szín. Járomcsontjuk kiálló és szemeik ferde állásúak. Általában kicsiny termetűek és zömökek. Végtagjaik rövidek. Koponyaalkatuk a RÖVIDFEJŰN keresztlül a KÖZÉPFÉJŰIG váltakozik, sőt a paleomongol, amelynek egyik ősi változata Indiában ma is ott él HOSSZÚFEJŰ.

Közös vonásuk az igen széles koponya, orrgyökük széles, lapos, orrhátuk alacsony. A mongolok legszembeütőbb sajátossága a MONGOLSZEM, amely abban áll, hogy a bőrredő, amely az Európai, vagy fehérbőrszínű emberek felső szemhéján is jól látható, de itt egyenesen fut és nem éri el a belső szemzúgot, a mongoloknál sokkal nagyobb mértékben fejlődik ki, s egyfelől leterjed a felső szemhéj alsó szélén túl is, úgy hogy elkarja a szempillák tövét s a szemrést erősen megsűkíti, s másfelől részsütösen lenyúlik a belső szemzúgra. Ha ezt a redőt (mongolredő) ujjunkkal félrehúzzuk, észrevesszük, hogy a szemrés tulajdonképpen a mongoloknál is rendes s az erős ferdeség csak látszólagos.

Elősegíti a mongolszem létrejöttét az orrhát lapossága és a belső szemhéj zsírdúsága. Nem téveszthető össze vele az EURÓPAI SZEMZÚGON ELŐFORDULÓ KÓROS REDŐ, EPICANTHUS, mely szintén mongol jelleget ad a szemnek. A mongolszem "MON-

GOLOKON és JAPÁNIAKON" 80-100 százalék arányban fordul elő.

Ranke, "Über das Mongolenaugen", 1888-ban, Drews, "Über das Mongolenaugen" 1889-ben kiadott könyveikben kimutatták, hogy az európai gyermekeknél is megvan a mongolszem 6-tól 33 százalékig. Felnőtt korban (1 százalék) többnyire eltűnik. A mongolszem itt ebben az esetben a "fejlődés primitívebb fokán való megállapodást" jelent.

*

*

*

Összefoglalás és végső megállapítás.

A történelemhamisítók "hazug koholmányai" szerint a MAGYARSÁG teljesen rokontalan és idegen Európában. Ezeket a koholt hazugságokat az eddigiekben történelmileg és embertanilag is megcáfoltuk.

A mai Magyar Nemzettest emberanyaga a "BIOLÓGIAI LESZÁRMAZÁS ÉS ÁTÖRÖKLÉS ÖRÖK TÖRVÉNYEI SZERINT" mind egy közös őstől a GONDVÁNAI RÖVIDFEJŰ ŐSEMERTŐL származtak, ami úgy a faji tisztaságot, mint a faji egységet igazolja.

A mai MAGYARSÁG, mint őseredetű (autochton) európai nép vérrokonságban van Európa összes RÖVIDFEJŰ FEHÉREMBERÉVEL, mert azok is az ÖSSZITTYA-HUN NÉPEK nagy családjának a leszármazottai.

Az ŐSEREDETI EURÓPAI RÖVIDFEJŰ EMBER, az ŐSTURÁN a megállapítások szerint az ELJEGESEDÉSI KORSZAK utáni közvetlen időkben benépesítette egész KÖZÉPEURÓPÁT és egy egységes RÖVIDFEJŰ ÖVEZETET ALAKÍTOTT KI. Ezt az egységes RÖVIDFEJŰ ÖVEZETET először DÉLI IRÁNYBÓL "AFRIKA" felől szaggatta meg egy "TÉRIDEGEN, HOSSZÚFEJŰ NÉP" betörése, amelyet több évezreddel később, Kr. e. a XII-XI és a VI-V-ik évszázadokban Északról délfelé nyomulva (Először a görög törzsek, majd állandó germán áramlatok) HOSSZÚFEJŰ EMBEREK zúztak szét.

A HOSSZÚFEJŰ TÉRIDEGEN NÉPEK (Árják és Mediterrániai) Európa őslakóit a RÖVIDFEJŰ ŐSTURÁNOKAT kiszorították a termékeny folyóvölgyekből és fölszorították őket a mostohább hegyvidékekre, ahonnan azok újból visszaszivárogtak őseik lakhelyeire.

A RÖVIDFEJŰ AUTOCHTON ŐSTURÁNOK LESZÁRMAZOTTAI ma is nagy számban mutathatók ki egész Középeu-

rópában, ahol Magyarországot kivéve sehol sem alkotnak faji államot.

A nemzetközi szakirodalomban különböző elnevezések alatt szerepeltetik a RÖVIDFEJŰ ŐSTURÁN KIALAKULT (DIFFERENCIÁLÓDOTT) emberfajta, melyeket mi itt újabb megvilágításba hozunk.

A GONDVÁNAI ŐSEMBER, az ŐSTURÁN egyik legfontosabb európai emberfajtája az ALPESI EMBERFAJTA, amely a legnagyobb valószínűség szerint a "KÉSOI BRONZKORBAN" nyerte el mai alakját. Ez a RÖVIDFEJŰ EMBERFAJTA ma is széles övezetben népesíti be egész Középeurópát. A leggyakoribbak Közép- és Délnémetországban, Franciaország középső és déli felében, Svájcban, Belgiumban, Hollandiában, Csehországban, Ausztriában és MAGYARORSZÁGON, ahol a GÖCSEJI, BUZSAKI és SÁRKÖZI ETHNIKUMOK ősi emberalakjai.

Nyugateurópában és Angliában a FÖNHUNOK (PHOENICIAIAK) és az IBÉREK (BASZKOK) ősei révén kerültek, míg Középeurópában az eredeti őselemet a SCYTHÁK, HUNOK és AVAROK, vagy VÁR-KUNOK visszamaradt ethnikai szigeteinek a leszármazottai képezik.

Angliának, Franciaországnak, Svájcnak, Németországnak, Olaszországnak, tehát a JELENKORI EURÓPA KULTÚRÁBAN VEZETŐ ORSZÁGAINAK A SÜLYPONTJA MINDENÜTT AZOKRA A TERÜLETEKRE ESIK, AHOL A LAKOSSÁG ZÖME AZ ŐSTURÁNI ALPESI EMBER, vagy azok keverékei.

A német kultúra elsőkélyesedése délről északfelé haladva párhuzamosan követi a lakosság ELÉSZAKIASODÁSÁT.

Kretschmer, "Geniale Menchen" című 1931-ben kiadott könyve 75-ik oldalán írja: — "Az antik kultúra összeomlása óta az európai kultúrának állandó középpontja "KÖZÉPEURÓPA", vagyis éppen az a terület, ahol az ALPESI FAJ lakik. Amerre az alpesi ember elterjedt, mindenütt magasfokú kultúra van, viszont tudományos és művészeti tehetségek és alkotások száma határozottan csökken az ALPESIEKBEN hiányos területeken, ÉSZAK és DÉLFELÉ egyaránt." —

Az ALPESI EMBER ikerváltozata a KELETBALTI EMBERFAJTA is nagyon elterjedt, mert Franciaország keleti szélétől egészen Nyugatszibériáig, kisebb-nagyobb százalékban kimutatható. Ez az emberfajta nagy számban él Lengyelországban, Fehéroroszországban, Csehországban és MAGYARORSZÁGON. NN NN NN

Oroszországban keleten a TURÁNI, vagy ALFÖLDI MAGYAR EMBERFAJTAVAL, Középnémetországban és Franciaor-

szágban a NORDIKUS FAJTAELEMEKKEL keveredett össze.

*

*

*

A TURÁNI, vagy ALFÖLDI MAGYAR (KAUKÁZUSI) EMBERFAJTA, a mai Magyar Nemzettest legfontosabb és legnagyobb arányszámú alkotórésze, ma is nagy tömegben kimutatható Pakisztánban, a Pamir fennsíkon, Perzsiában, Afganisztánban, Türkisztánban, a Kaukázus környékén, Déloroszországban, A Fekete-tenger partvidékein, Moldvában, Dobrudzsában, a Balkán félszigeten és Törökországban. De kimutathatók még kisebb-nagyobb számban Középeurópában, sőt még Franciaországban is, ahol valaha az ŐSEREDETI, ŐSTURÁN AUTOCHTON EURÓPAI RÖVIDFEJŰ EMBER széles övezete elterült.

Ez az ősi emberfajta nagy számban fordult elő a SZUMIROKNÁL (MADÁK), a JAZIGOK, vagy ŐSJÁSZOK, ATILLA HUN NÉPE, BAJÁN AVARJAI között és igen fontos emberanyaga volt még a régi bolgároknak, a bessenyőknek és a kunoknak is.

A TAURID, vagy HETTITA (KITTA) EMBERFAJTA, amelyet ÖRMÉNY EMBERFAJTÁNAK is neveznek, eredetileg a Kárpátmedence egyik autochton őseleme volt, mely innen kívándorolva benépesítette Anatóliát (a mai Törökországot), majd onnan elterjedt a mai Örményországban és Perzsia északnyugati részein.

Ez az emberfajta ma is nagy számban kimutatható a Kaukázus vidékein kívül Szíriában, Irakban, Palesztinában és a Földközi-tenger keleti partvidékein, de előfordul Szerbiában, Tirolban, Svájcban, Bajorországban, Bádenben, Würtembergben is ahol valamikor szittyák, hunok, avarok éltek, de kimutathatók még Kréta szigetén, Sziciliában, Szardiniában és Északafrikában is, ahol valaha a FÖNHUNOK (PHOENICIAIAK) gyarmatokat alapítottak.

*

*

*

A DINÁRI, vagy DÉLMAGYAR EMBERFAJTA Közép- és Déleuropa zord, hegyes vidékein terjedt el és legsűrűbben ma is a "DINÁRI ALPOK" környékén él, de gyakoriak Tirolban, Svájcban, Stajerországban, Bajorországban és Északolaszországban is.

A mai Magyar Nemzettest egyik igen fontos alkotó eleme és 20 százaléknyi arányával, ikerrasszával a 40 százaléknyi TURÁNI, vagy DÉLMAGYARRAL, abszolút többséget képeznek.

A DINÁRI, vagy DÉLMAGYAR nagy számban él Lengyelországban is kelet felé a Kaukázus irányában típusa belevesz a TURÁNI EMBERÉBE.

A DINÁRI EMBER szembetűnően nagy számban él INDIÁBAN, Bengálban és Orisszában, de nagy a számuk Kathiawárban és Kanadában, valamint a Tamil országokban is.

Magyarországon a Dunántúlon és az Alföld déli részein eléri a lakosság 30-35 százalékat, legfőbb fajtaeleme a JÁSZOKNAK, NAGYKUNOKNAK és a HAJDÚKNAK, de igen nagy számban kimutathatók még CSALLÓKÖZBEN, a Palóczok között és ERDÉLYBEN a magyarok között is.

Almos vezér - fejedelem, Árpád apja, vagyis általában az ÁRPÁD család a DINÁRI EMBERFAJTÁHOZ tartozott, akiről ANONYMUS rasszleírást is adott.

"IV. Fejezet. Álmus vezérről. — Maga pedig Álmus ékes, de BARNÁ ÁBRÁZATÚ, FEKETE, DE NAGY SZEMŰ, MAGAS ÉS KARCSÚ TERMETŰ VALA, kezei tömérdekek és újjai hosszúak valának. És maga Álmus kegyes, de jószívű, bőkezű, bölcs, jó vitéz és örömet adakozó vala azoknak, kik SCYTHIA ORSZÁGABAN akkor vitézkedének." — (Béla király "Névtelen jegyzőjének könyve a Magyarok Tetteiről.") ...

Az Árpádházi királyok forrásmunkákban említett TESTISZOMATIKUS BÉLYEGEI, legfőképpen Szent László hermája és Béla macsóí hercegnek a Margitszigeten talált hiteles csontváza kétségtelenül bizonyítja, hogy az Árpád uralkodócsalád a DINÁRI, DÉLMAGYAR EMBERFAJTÁHOZ tartozott.

A Dinári embernek van egy világos, szőke ősváltozata is. A világos színű, szőke dinári embernek kék, vagy vízzészürke szeme van.

A Dinári, vagy Délmagyar ember a leggyakoribb Horvátországban, Szlavóniában, Albániában, és a Dalmát szigeteken, ez az ember - anyag a szittyák - hunok - avarok és magyarok kétségtelen lezármazottai.

GERMÁNOK

A Germánok eredetüket 20,000 évre szeretnék visszavezetni és azt állítják, hogy ők a CROMAGNONI NÉP leszármazottai. A szlávok, vagy szolganépek örömmel csatlakoznak ehhez a koholt elmélethez, mert magukat árjának tartják.

De mit bizonyít az embertan, a régészet és a történelemtudomány? James Churchward, aki Max Müller hatása alatt kitalálta az "ŐSI, NAGY ÉS VÉGTELEN KITERJEDÉSŰ UIGHUR BIRODALOM MESÉJÉT", Európa mai árjafajú népeit ebből a me-

sebirodalomból származtatja.

Azonban egy kis hiba történt az ŐSI UIGHUR BIRODALOM meséjével, mert a történelemtudomány és a régészet kimutatta, hogy az UIGHUR BIRODALOM nem is olyan ősi, mint eddig azt hitték, mert csak időszámításunk VI-ik évszázadában keletkezett.

Az UIGHUROK, magyarosan UGOROK időszámításunk 565-569. évei közötti időkben tűntek fel először a történelem színpadán. "KAO - KU, vagy NAGYSZEKÉR" néven szerepeltek először a történelemben. Ez a nép Északkelet - Ázsia felől tört be a mai MONGOLIA területére, ahol abban az időben még "TÁVOLKELETI HUNOK" éltek, majd nyugat felé vándorolva rátörtek a Magyarfajú, összittya - népek központi hazájára, amely az Aral tó és a Káspi - tenger környékén terült el. Benyomultak az ősturán városokba, betelepedtek az őslakók otthonaiba, ahol átvették az ősturáni népek kultúráját és civilizációját, vérségileg összekeveredve azok fejlett nyelvének alapjaival. Független nagyságukat 750 - 850 körüli években érték csak el.

A történelemtudomány azt állítja, hogy az uighurok a kultúra igen magas fokát érték el és a kereszténység, a budhizmus és Mani vallása egyaránt megtalálható volt náluk. Kétségtelen, Kína szomszédai között az uighurok műveltek voltak, hiszen az ősturáni kultúrát átvették és vérségileg is keveredtek a művelt és civilizált őslakókkal. Az Uighur birodalmat egy másik északi nép a KIRGIZEK 850-ben megdöntötték, de azért mégsem tűntek el, mert a XV-ik évszázadban még számos uighur fejedelemség és államocskák létezéséről tudunk.

Ezek a történelmi tények vita nélkül zúzták össze Churchward mesebirodalmát.

A mai történelemtudomány egyöntetű megállapítása szerint az árjafajú népek Oroszország felől árasztották el Európa területét.

Huxley és Huddon angol tudósok megállapításai szerint az ÁRJÁK a mai Oroszország területéről Kr. e. 500 körül vándoroltak csak Észak Európába a mai Skandináviába, ahol két fő tájtípusra különültek el.

Jegyzet:

Eugene Pittard

— "Race and History" —

New York 1926.

224. oldal.

— "Zaborowski considers that the *DOLICHOCEPHALS* represent the earliest population, that of the *STONE AGE*. The existence of *BRACHYCEPHALS* coincides with the introduction of metals and objects of a foreign industry. To sum up, the *NEOLITHIC FOLK OF FORMER SOUTH RUSSIA* would have been, in the majority, tall *Dolichocephals*." —
BBE. oldal.

— "Others contend that the real Slavs are tall, blond and *DOLICHOCEPHALIC* and thus that they belong to the "*GERMANIC RACE*". —

Ripley a nagy északamerikai tudós az árja népek kirajzási helyének a *BALTI-TENGER* szegélyét tartotta. — Kétségtelen, tehát, hogy az árjak, vagyis a mai germán népek ősei csak Kr. e. az ötödik, vagy esetleg egy évszázaddal korábbi időkben jelentek meg Európa területén. A szlávok, vagy szolganépek európai megjelenése egybe esik Atilla hun birodalmának az idejével. Ezek a történelmi tények megölték a 20,000 éves germán ősrégét.

A *GERMÁNOK* a mai *NÉMET NÉPEK* *ŐSEI* a *KELTÁK* nyomán vándoroltak Középeurópába s azoktól keletre telepedtek le. Nevük is kelta eredetű "*KIABÁLÓT, KÉRKEDŐT*" jelent.

A germán népek európai betörése *EURÓPA LEGSÖTÉTEBB KORSZAKÁT* indította el. A legsötétebb korszakban jelent meg a történelem színpadán *ATILLA HUN KIRÁLY*, aki Középázsia-tól egészen a Rajnáig megszállta, birtokába vette őseinek a *SZITYTYÁKNAK* az örökét és helyreállította a magyarfajú népek uralmát.

Az árja népek történelmi szerepének tökéletesebb megértéséhez szükségesnek tartottuk felfedni lelki alkatukat is.

A mai Európa tér és fajidegen népeit két nagy csoportba oszt-hatjuk. Az első csoportot az *ÉSZAKI ÁRJÁK* alkotják, ehhez a csoporthoz sorolják az *INDIAI ÁRJÁKAT* is. A második csoportba a *MEDITERRÁNI*, vagy *FÖLDKÖZI-TENGERI EMBERFAJTA* tartozik, amelyet tévesen elég gyakran szintén árjafajú népeknek neveznek.

Az *ÉSZAKI ÁRJAFAJ*, őshazája Északázsiában lehetett, mert a történelmi idők kezdetén Északázsiából lassanként Európába szivárogtak át és annak Északi részeiben rendezkedtek be. Ezeknek a területeknek az éghajlata "*HIDEG és NEDVES*". Ennek megfelelően alakult ki az *ÉSZAKI ÁRJA LELKI ALKATA IS*.

ÉSZAKI ÁRJA EMBER INDIVIDUÁLIS, de egyes elkülönült tájtípusai, mint az *ÉSZAKI NÉMET IS* erősen hajlik a kollekti-

vizmusra is.

Az *ÉSZAKI ÁRJA EMBER* másokkal szemben hideg, merev, zárkózott és tartózkodó. Nem jó emberismerő. Nem tudja magát bele élni mások lelkivilágába. Önmagának él. Terveibe és életmódjába beleszólást nem tűr. Hideg számító, ami a hazájától való elszakadást könnyen elősegíti. Gyarmatosító hajlama ebből a jellemvonásból származik. Azonban igen rossz gyarmatosító, mert a benne élő uralkodási hajlam magasabb életszínvonalra való törekvésre ösztönzi és ilyenkor nincs érzéke mások lelkivilága, vagy érdekei iránt. A gyarmati lakosság szeretetét a történelem folyamán soha megnyerni nem tudták. Erkölcsi érzékük fejlett. A magántulajdon iránt nagy tiszteletet éreznek, különösen, ha a sajátjukról van szó. Lopásra az északi árja ritkán vetemedik, mert a kis dolgok nem érdeklik. Van bennük bizonyos önteltség, hatalmaskodás, amely sokszor igazságtalan, kegyetlen, barbár cselekedetekre készíti.

Északi árja germán nép volt a "*VANDÁL*", amely minden cél nélkül, esztelen pusztításokat okozott és cselekedeteikhez hasonló tetteket ma is vandalizmusnak nevez a világ.

Kellő emberismeret és megértés híján gyakran válik ellenszenvesse. Békétlenséget, pártütést igen könnyen szít. Elbizakodott vakmerősége gyakran viszi meggondolatlan kalandokba. Ítéleteiben hajlamos az elfogultságra és az elhamarkodott, bírálatlan ítéletre.

Vonzódik a misztikus, ködös, homályos elméletek felé és a tisztánlátás határait hajlandó túllépni.

Wolfgang Goetz, "*A német nép története*" (Az Atheneum kiadása, fordította Németh Andor) című könyvében írja: — "14. oldal. — A germán egy-kettőre elfelejtette, hogy valamikor idegen isteneknek hódolt, ahogy ma is könnyen felejt és felháborodva tagadja tegnapi meggyőződéseit, ha idegenek hozakodnak elő velük, vagy legalább is rosszalja őket. Mindenesetre nagy hajlama van arra, hogy minduntalan megtagadja, elárulja saját, legbensőbb mi-voltát.

S miközben a Dél szelleme felhatolt Északra s az északi népek levándorolnak Délre, egy új néptömkeleg hömpölyög Kelet felől Nyugatra, hogy a már amúgy is szinte áttekinthetetlen zürzavart növelje. *EZEK A HUNOK NAGY URALKODÓJUK, ATILLA* alatt. Elővágatnak és továtűnnek. De még évszázadokig lesben állnak s minduntalan betörnek Európába. Túlélnek az elszíntelenedő és szétszóródó germán törzseket, a Káspi tóig és a Szaharáig elvándorló vandálokat, gótokat, burgundokat. Borzalmas események gomolyognak az időben, pedig ebben a vad hullámmás-

ban sem ontottak több vért, mint más időkben. Csak feltűnőbb volt a kegyetlenség s jelentékeny személyek voltak az áldozatok. Nem mese, hogy boroskupáknak használták az ellenség koponyáit, tudjuk, hogy a NYUGATI GÓTOK MEGSKALPOLTAK FOG-
[YAIKAT]. De az valóban szörnyű látvány, mikor egymás ellen dühöngenek. A GERMÁN HADAKTÓL MEGTÁMADOTT NÉPEK nem is igen védekeztek. Az "ELLENSÉG" kivált sík vidéken, nem zaklatta őket, a hódítók egy része a római hadseregben szolgált azelőtt, ismerősek voltak s oly nagy volt az osztálykülömbőség az ókor utolsó szakaszában a kisember és az úr között, hogy a vigasztalan helyzetben lévő alsóbb osztályok örömmel fogadták új gazdáikat. De mint mindennek a világon, az öldöklésnek is voltak derűs pillanatai. Sidontus Apollinaris püspök komikus megdöbbenéssel írja le a Burgundiába betörő germánokat s felettébb kedvesen számol be a kultúrától alig érintett cürhe nyers emberességéről." —

15-ik oldal. — "A gonosz és jóság, tehetség és tehetetlenség, rossz és jóindulatú germánok megszámlálhatatlan tömegéből két férfi emelkedik ki: Odovákár és Theodorik.

Odovákár rendet teremtett a megvénhedt Rómában. Megsemmisítette a nyugatrómai császárságot s beült a Caesarok trónjába. ... Theodorik fiatal éveit Bizáncban töltötte mint tisz s tisztelte az antik kultúrát, amelyen fölnevelkedett.

A gótok, a bizánciak veszedelmes barátai, a város kapui előtt tanyáztak. A császár elküldte Theodorikot, fogadott fiát, népével Itáliába, hogy törje meg Odovákár uralmát.

Theodoriknak nem volt könnyű legyőzni Odovákárt. Három évig tartott a küzdelem. Végre egységet kötöttek egymással. A két ellenfél közösen fog uralkodni Itália felett. Egy hétre rá a jóhiszemű Odovákár nagy hírű barátjánál ebédelt s az halálra sújtotta őt kardjával. Példátlan hitszegés." —

17. oldal. — "A gótokat a vad longobárdok követték. Történetük írtózatossá események sorozata, amelyeket a drámaírók hiába igyekeznek földolgozni, a tények átírhatatlanok. ... Rozamundo meggyilkolta a férjét, Alboirt, mert arra kényszerítette, hogy kupának használja apja koponyáját. Szeretőjével Rómába szökött s ott egy harmadikkal megölette kedvesét. Csak hogy rosszul választotta meg a mérget. Oly lassan hatott, hogy a haldoklónak még volt ideje a megmaradt méreggel erőszakkal megitatni a nőt. ... Kíméletlenek voltak, ellenségeiket lemészárolták, vagy rabszolgáknak adták el őket."

*

*

*

Ezeket a részeket azért idéztük, hogy világos legyen előttünk az az évszázadok óta tartó céltudatos lélekmérgezés, népbetűtás, bemocskolása mindennek, amellyel az ősmagyar-ságot megvádolták, olyanok, akiknek a történelme saját bevallásuk szerint a fent idézettek végtelen sorozata.

Az ősmagyar-ságnál, mely magasrendű istenélmmennyel rendelkezett, a maga végtelenségében és teljes fenségében tiszta hitvilág uralkodott. Elsősorban ahhoz az Istenhez imádkoztak, aki "MIN-DENEKNÉL FELJEBBVALÓ," s aki a MENNYBEN LAKOZIK. Ősi magyar szavak: a BŰN, a BOCSÁNAT, és az ÉRDEM. Isten szava is a magyarnak őseredetű és ISTENHAZÁT a régi szent jelentésű "EGY" szóból képzett "EGYHAZAT" jelölték.

*

*

*

A FÖLDKÖZI-TENGERI, vagy MEDITERRÁNI EMBER Afrikai eredetű. Első tömeges megjelenésük a BRONZKOR idejére esik, amikor első ízben özönlötték el Európa délnyugati részét, míg korábbi csoportjaik még a RÉZKOR kezdetén a Fekete-tenger déli partszegélyén haladva a Tigris és Euphrates folyók vidékéről visszavándorló ŐSTURÁNOKKAL (szumirok, madák), mint szolganépek érkeztek Európába.

A mediterráni ember mai elhelyezkedése igen szerencsés, mert olyan területen él, ahol nagyobb erőfeszítés nélkül is kényelmesen meg tud élni. Ennek megfelelően alakult ki a lelki alkatuk is.

A mediterráni ember inkább a mának él, messzemenő tervek keresztülvitelére, tartós erőfeszítésre kevésbé alkalmas. A könnyebb megélhetést szereti, olykor lusta és dologkerülő.

Testileg és szellemileg mozgékony és heves hangulatok között él. Könnyen vigad, lelkesedik, elcsügged, elszomorodik, haragra lobban és engesztelődik. Társaséletben udvarias, gavalléros, szolgálatkész, kedves. Szeretete és jószívűsége gyermekei és családja iránt nyilvánul meg. Ügyes szónok és színész. Sokszor fecsegő pozór, akit nem szabad komolyan venni. Számára az élet elsősorban egy színpad, ahol mások előtt minél kedvesebben igyekezik szerepelni. Szereti a változatosságot és a mozgalmat. Nehezen tűri el az egyhangúságot, a szigorú rendet és a fegyelmet. Hajlamos az anarchiára és a radikalizmusra. Mindig csak a pillanatoknak élő felszínessége, állhatatlansága és szeszélyessége képtelenné teszi a mélyebb, tartalmasabb kultúrára. A mediterráni emberek országai, vidékei és gyarmatai MŰVELTSÉGBEN MESSZE ELMARADNAK AZ ÁTLAGOS EURÓPAI KULTÚRÁKTÓL. Szenvedélyes könnyelmű természete viszi a mediterráni embert a bűnözésre. Könnyen

ragadja magát kegyetlenkedésekre és gyilkosságokra. Az amerikai alvilág gangsterei szinte kivétel nélkül mediterrániak, ezért hoztak szigorú bevándorlási törvényt az Egyesült Államokban 1922-ben ellenük.

A mediterráni emberfajtához tartozó spanyolok az "INKÁK ÉS MAYÁK" kultúrájának, civilizációjának vad és kegyetlen elpusztításával, féktelen harácsolásaikkal és a művelt amerikai őslakosság kiirtásával sok árnyékot vetettek a Krisztusi erkölcsre a kultúrtörténelemnek pedig jóvátehetetlen károkat okoztak.

A mediterráni ember hajlamos az alattomosagra, mert a nyílt szembenállás helyett inkább a cselszövéseket, az orvgyilkosságokat választja.

*

*

*

Most jogosan feltehetjük a kérdést, hogy van-e igazi értelem és jellem a mai emberben, ha rá meri bízni SORSÁT és JÖVŐJÉT a "VILÁGTÖRTÉNELEM EGYIK LEGSÖTÉTEBB KORSZAKÁBAN, a BÖRTÖNÖK ÉS AKASZTÓFÁK KORÁBAN" az ÁRJA és a ZSIDÓ EMBERRE??? —

A múlt sok keserű emléket hagyott hátra. Minden jel arra mutat, hogy a JÖVŐBEN, akárcsak mint volt a múltban is, — EURÓPA, ÁZSIA ÉS AFRIKA találkozó területe lesz az EMBERISÉG DRÁMAJÁNAK A SZÍNPADA

Az északi (árja) fajú és a szemita zsidó ember az emberiséget szörnyű zátonyra futtatta. Az ősi kultúrákat, civilizációkat megtörték, szétzúzták, nagyrészen el is pusztították, hogy hosszú évszázadokon keresztül a VILÁGRA a legnagyobb sötétség borult.

Az árják és a zsidók történelmi szerepét erőszak, vér, bosszú és rombolás jelzi. Bizonyos adottságaik és szellemi képességeik folytán a TURÁNI LÁNGÉSZ (GÉNIUSZ) segítségével és fölhasználásával a technika és a tudományok terén viszonylagos sikereket ha el is értek, szellemükben ma is változatlanul olyanok, mint amilyenek a VANDÁLOK voltak.

Ignatius Donnelly igazat mondott, amikor írta: — "Azoknak, akiknek semmiféle vérségi kapcsolata nincsen az ATLANTISI emberrel, azok lényegükben és mindenkor barbárok." —

Évszázadunkban, a XX-ik évszázadban, vagyis a BÖRTÖNÖK ÉS AZ AKASZTÓFÁK KORSZAKÁBAN az emberiség már is túlsokat szenvedett. Közel ÖTVEN ÉV leforgása alatt két VILÁGHÁBORÚ dúlt a földön, amelynek közel 72 millió emberáldozata volt.

A két szörnyű világgésszel előkészítették a III. nagy LESZÁ-

MOLÁST, amelyben ÁRJA - ÁRJA ellen fog a SZEMITA ZSIDÓ ÉRDEKEKÉRT harcba szállni, egymást fogják irtani, mint ahogyan azt a múltban is tették. Végleg elveszítik vezetőhelyüket és a TURÁNI EMBER KEZEIBE FOG VISSZAKERÜLNI A VILÁG IRÁNYÍTÁSA, azoknak a turáni embereknek a kezeibe, akiknek az ŐSEI voltak a kultúra és a civilizáció megteremtői.

*

*

*

A Börtönök és az Akasztófák Korszakában ősi, öröklött vérszomjas ösztönök és hagyományok keltek újra életre és gyakran, minden komolyabb ok nélkül, csak a vérszomjas lényüknek engedelmeskedve milliókat küldtek a halálba.

A TERRORIZMUS KORSZAKÁBAN ÉLÜNK, melyben Európának a társadalmát, amely az EMBERISÉG AGYA, szörnyű romlásba taszították, pedig ha Európa visszanyerné egyensúlyát, újból a kultúra és a civilizáció igazi alapja lehetne.

A hihetetlenül rosszakaratú sajtóhadjáratok, agyrémeikkel és rágalmaikkal úgy állították a világ hiszékeny közvéleménye elé az EURÓPAI EMBERT, mintha az csak EGY SZÖRNYETEG lett volna, de a meg nem szűnő üldözések, rágalmazások, embervadászatok, orvgyilkosságok és emberrablások egészen mást bizonyítanak.

— "Világtörténelmi időkben élünk. Ázsia TURÁNI NÉPEI részben már lerázták a kapzsiság idegen béklyóját. Újabb és újabb hatalmas erőtömegek mozdulnak meg. Nem szunnyadó FAJTUDATRÓL van itt már szó. A TURÁNI EMBER többezeréves pihenés után a valamikor világot formáló, alapkultúrát adó helyzeti energiája alakul át cselekvő energiává. — Nem-e elég hibát követett el a hivatásos történetírásunk, amikor TÉVTANKÉNT kezelte az idegen tudósoktól hirdetett szumir-magyar rokonságot s megtagadta a TURÁNI TESTVÉRMILLIÓKAT.

Üldözték az áldozatos, lelkes fiatal tudósokat és kutatókat, mert a megtalált dicsőség sértette az árják önérzetét. A magyar tudományos életben is meggátolták a közeledést az akkor még leigázott rokonokhoz. Ezek azt hitték, sohasem fog a világ rájönni arra, hogy minden alapkultúrát, amit az árják saját érdemükként hirdetnek, a turáni népektől vették át és egyéni ízlésük szerint átalakították. Ez az igazság bennünket kötelez.

A TURÁNISÁG nemcsak az igazi magyar IRREDENTIZMUSA, hanem sokkal több. Ma a világ seregszemlére készül. Mi sem PATÓ PÁLOSKOD-hatunk. Ha mi nem állunk oda rokonaink mellé, majd összefognak velük mások.

Ne legyünk összekötő kapocs KELET és NYUGAT között.

Ne legyünk holmi KÜSZÖB annak kapujában, amelyen csak átgázolnak.

Történelmi küldetésünk, kiépíteni feléjük az összeköttetést, hogy az Ó HATALMUK MEGVÉDJEN, S AZ ADOTT HE-
LYEN KÉPVISELJEN MINKET.

Ázsiában már sorakoznak a TURÁNI MILLIÓK, mire vá-
runk???" — (Ruhrvidéki Magyar Hírek, Palló Imre.) —

A magyarság nem rokontalan, mert vérrokonaink vannak Eu-
rópában és 2000 millió turáni rokon népünk lakik Ázsiában. Vért-
estvéreink a KÍNAIAK, a PAKISZTÁNIAK, de vérrokonaink még
az Afgánok, a Perzsák egyrésze, a Törökök stb. és Oroszország je-
lenlegi területének a vékony nyugati sávja kivételével minden tal-
palatnyi hely a TURÁNI NÉPEK OTTHONA, ÓSI FÖLDJE.

A turáni népek legnagyobb ellensége az orosz. Boldog függet-
len életüknek az oroszok vetettek véget. A szolgaság, a nyomor,
a kihasználás mindaddig fog tartani míg tudatára nem ébredünk
annak, hogy nem vagyunk egyedül. A fajtestvér turáni népek lán-
colatai behálózzák az egész nagy összerabolt Orosz birodalmat és
ezek ereje az adott történelmi pillanatban nagyobb hatalom, mint
az egész orosz államhatalom atomfegyvereivel együtt.

Mert az orosz államhatalom egyensúlya csak képzeleti. Azon
a tévhiten alapszik, hogy a birodalomban nincsen rajta kívül más
erő, az elnyomott turáni népek alélt reménytelenségén. — Egy
tévhiten. Mondhatjuk, hogy az orosz birodalom ereje: a turáni
népek aléltága. De az oroszok érzik a TURÁNI jelenlétét. E-
zért csak egytől félnek, rettegnek: a TURÁNI ÖSSZEFOGÁSTÓL-
a TURÁNI ÖNTUDATTÓL.

A TURÁNI NÉPEK minden bajtól és nyomorúságtól egy
mozdulatukra megmenekülhetnek, ha a valóságra eszmélnek. So-
kan vagyunk és erősek vagyunk és a miénk az öröklött joga mind-
azoknak a területeknek, amit ma az oroszok birtokolnak.

Az orosz járom lerázása és az orosz birodalom megsemmisíté-
se nem áll egyébből, mint keresni minden turáni testvérnép fia-
val a kapcsolatot. Csak ennyi az egész. A többi magától jön.

Fajtestvéreink közül a legnagyobb jövő előtt KÍNA ÁLL, a-
mely szédítő iramban tör arra a vezető helyre, amelyet megérde-
mel, kiérdemel.

Tehát feladatunk vérttestvéreink felé kiépíteni a kapcsolatot,
mert a jövő évezrede a TURÁNI NÉPEKÉ.

A turániság a turáni embernek a mai új helyzethez szabott
életformája és a MAGYARSÁG TÖRTÉNELMI FEJLŐDÉSI LE-

HETŐSÉGE. Most feltehető a kérdés, hogy mit adhat a turáni-
ság a magyarságnak??? — Egy újabb évezred tartalmát és célját,
ősi nagy múltunk, ősi fajunk kiválóságát, ősi jogainkat, jogfolyto-
nosságunkat és nem utolsó sorban FAJI ÖNTUDATUNK ÉBRE-
DÉSÉT.

A turáni eszme kulturális, gazdasági és társadalmi kapcsolato-
kat fog teremteni és turáni vérttestvéreink hathatós támogatásával,
ha lehet békés úton és ha nem ERŐSZAKKAL, TÖRTÉNELMI
MAGYARORSZAG FELTÁMADÁSÁT.

Csu En-lai a kínai köztársaság miniszterelnöke mondotta: —
"Minden nemzetnek jogában áll a tőle erőszakosan elvett terüle-
teket minden rendelkezésre álló eszközzel visszaszerezni." —

Nyugatra és Rómára nem számíthatunk. Sok hibát követtünk
el a múltban, mert Kelet segítő keze helyett a hálátlan Nyugatot
választottuk.

* * *

A magyarság még nem töltötte be a hivatását a KÁRPÁTME-
DENCÉBEN. A hivatása betöltése nemcsak az ŐSISÉGE, hanem
ERKÖLCSI FELSŐBBRENDÜSÉGE is kötelezi.

William Z. Ripley, "The Races of Europe", London 1900.
p. 431. — "There are two good reasons why these people are en-
titled to rule; for, of course, we assume to be a self-evident
geographical proposition that but one single political unit should
abide in this Danubian plain. It is one of the most clearly de-
fined areas of characterization in Europe. The prior claim in
behalf of Magyar sovereignty is based upon numerical preponder-
ance. This is becoming strengthened continually, for it is certain
that the Magyar speech is gaining ground more rapidly than any
of its competitors. This is partly because the Hungarians are in-
creasing faster than the other peoples about them. It is also due
in a measure to the adoption of the official language by many
who are of foreign birth.

The second reason why the Magyars are entitled to rule all
Hungary is because these people seem to be pre-eminent intel-
lectually." —

* * *

Dr. literáti Vágó Pál mondotta: — "Nincs még egy tényező,
amely a NEMZET FENNMARADÁSÁT hatásosabban szolgálja,
mint az ŐSEREDÉK VISSZANYÚLÓ TÖRTÉNELMI TU-

DAT és az ebből leszármazott a nemzet közéletét minden vonatkozásban szabályozó NEMZETI ERKÖLCS.

Szinte hihetetlenül hangzik, de a történelmi folyamat igazolja, hogy nem is a politikai hatalom, nem is országhatárok, hanem a NEMZETI ÉLET FOLYTONOSSÁGÁT biztosító "NEMZETI MITHOSZ" az az alapvető TÖRTÉNELEMALKOTÓ ERŐ, amely a nemzet életét minden megpróbáltatáson keresztül biztosítja.

A MAGYARSÁG ÖRÖKKÉVALÓSÁGÁNAK ZÁLOGA,
A TÖRTÉNELMI MAGYARORSZÁG TERÜLETI
SÉRTHETETLENSÉGÉNEK A TUDATA.

*

*

*

Rosenberg Alfred a német nemzet egyik apostola, akit a világ sötét lelkiismerete a Nürnbergi per után felakasztatott, írja a "XX. Század Mithosza" című propaganda művében:

— "Minden nemzet első és fő feladata, hogy mithoszt teremtsen önmagának és abban éljen. — A magyar nemzet mithosza már régen él s abban különbözik minden más alkotástól, hogy nem képzelet szüleménye, hanem valóság. Ez a mithosz a magyar őstörténet." —

*

*

*

Történelemszemléletünket OSIRIS szavaival zárjuk:

— "Nem mondtam tudatosan olyat, ami nem igaz
És nem cselekedtem hamis szívvel." —

(The Book of the Dead, London, 1923. pp. 29, 30.)

FORRÁS ÉS IRODALOM

- Anonymus: "Kronika" Budapest 1916. (Paizs Dezső fordítása.)
Arberry, A. J.: "The Legacy of Persia". Oxford at the Clarendon Press, 1953.
Bartucz Lajos: "A magyar ember. A magyarság antropológiája." Budapest. "Magyar föld, magyar ember". Budapest, 1938.
Basham A. L.: "The Wonder that was India". London, 1954.
Bishop C. W.: "Origin of Far Eastern Civilization" Washington, 1942.
Braghine, colonel A.: "The Shadow of Atlantis". London, 1938.
Breasted, James Henry: "Ancient Times" Boston, 1963.
Brion, Marcel: "The World of Archaeology" London, 1962.
Budge, sir E. A. Wallis: "The Book of the Dead" London 1923.
Burn, A. R.: "Minoans, Philistines and Greeks". New York, 1930.
Caldwell, Wallace Everett: "The Ancient World". New York 1953.
Ceram, C. W.: "Gods, Graves and Scholars." London, 1952.
Childe, W. Gordon: "The Aryans" London, 1926. "The Bronze Age" Cambridge, 1930. "The Danube in Prehistory" Oxford, 1929. "The Dawn of European Civilization". London, 1957. "The History of Civilization" London, 1928.
Cholnoky Jenő: "A föld és élete. — Magyarország földrajza." — Budapest.
Clarck, J. G. D.: "Prehistoric Europe." — The Economic Basis. — London, 1952.
Cleator, P. E.: "The Past in Pieces" London, 1957.
Coon, Carleton Stevens: "The Races of Europe" New York, 1939.
"The Living Races of Man" London, 1966. "The Origin of Races" London, 1962. "The Story of Man" London, 1954-1962.
Cottrell, Leonard: "The mountains of Pharaoh, 2000 years of Pyramid Exploration". London 1956.
Daly, Reginald Aldworth: "The Changing World of the Ice Age." New Haven, Yale Univ. Press.
Dékány István: "A magyarság lelki arca." Budapest 1941.
Deniker, J.: "The Races of Man." London, 1900.
Donnelly, Ignatius: "Atlantis. — The Antediluvian World." New York, 1950. A modern revised edition.
Dixon, Roland B.: "The Racial History of Man." New York, London, 1923.
Dunbar, Carlo: "Historical Geology." New York, (John Wiley & Sons.)

Dunbar, sir George: "A History of India." London, 1949.
 Durant, Will: "The Story of Civilization. — Our Oriental Heritage." London, 1942.
 Eckhardt Ferenc: "Magyarország története." Buenos Aires. (Dél-amerikai Magyarság kiadása).
 Fergusson, James: "History of India and Eastern Architecture." London, 1876.
 Flint, Richard Foster: "Glacial and Pleistocene Geology." New York, (John Wiley & Sons.)
 Frazet, sir James: "Folklore of the Old Testament." London, 1933.
 Gadd, Cyril J.: "The Fall of Niniveh." London, 1923. "A Sumerian Reading Book." Oxford, 1914.
 Gardiner, sir Alan: "Egypt of the Pharaohs. — An Introduction." Oxford at the Clarendon Press, 1961.
 Geike, James: "Prehistoric Europe." London 1881.
 Gemison, Madge: "Roads." London, 1949.
 Gobineau, de Arthur: "The inequality of Human Races." New York, 1967.
 Ghirsman, R.: "Iran." Penguin Books, 1954.
 Goodrich, L. C.: "A Short History of Chinese People." Allen and Unwin, 1948.
 Grousset, R.: "The Rise and Splendour of the Chinese Empire." London, 1952.
 Győrffy István és Visko Károly: "A magyarság néprajza. — II. Tárgyi néprajz." — Budapest, (Kir. Magy. Egyetemi Nyomda.)
 Harding, G. Lankaster: "The Antiquities of Jordan." London, 1959.
 Hermann, Paul: "Conquest by Man. — The saga of Early Exploration and Discovery." — London, 1954.
 Herodotus: "Translated by J. Enoch Powell. — History." Oxford at the Clarendon Press, 1949.
 Hóman Bálint és Szekfű Gyula: "Magyar történet I. kötet." Budapest, 1935.
 Hilprecht, H. V.: "Die Ausgrabungen in Bel-Tempel zu Nipur." Leipzig, 1903.
 Horváth Mihály: "Magyarok története." Budapest, 1876.
 Houlton, sir John: "Bihar the Heart of India." Calcutta, 1949.
 Hubbard, G. E.: "Chinese History." London, 1955.
 Humboldt, von Alexander: "Aspect of Nature." London, 1850.
 "Fragments de Geologie et de Climatologie Asiatiques." (T. I. p. 44-47. 97.) "Voyages aux regions equinoxiales sat." (Vol. I. p.

86.)
 Hunter, sir William Wilson: "The Indian Empire." London, 1893.
 Huxley, Julian S. and Haddon, A. C.: "We Europeans." London. (Jonathan Cape.)
 James, E. O.: "Prehistoric Religion." — A Study in Prehistoric Archaeology. — London, 1957.
 Kellner, Werner: "The Bible as History — Archaeology confirms the Book of Books." London. (Hodder & Stoughton.)
 Kézai Simon: "Gesta Hungarorum." Szabó Károly fordítása. Budapest, 1862.
 King, dr. Leonard: "A History of Sumer and Akkad." Chatto and Windus, 1916.
 Kramer, Samuel Noah: "History Begins at Sumer." London 1956.
 Lahovary, Nicolas: "Les Peuples Européens." Éditions de la Baconnière, — Neuchâtel.
 Laing, S.: "Human Origins." London, 1892.
 László Gyula: "A honfoglaló magyar nép élete." Budapest, 1944.
 Lengupta, Padmini: "Everyday Life in Ancient India." Oxford Univ Press, 1950.
 Lissner, Ivar: "The Living Past." London, 1957.
 Lloyd, Seton: "Antioch on the Orantes." Oxford Univ. Press, 1943.
 Macartney, Carlile Aymer: "The Magyars in the Ninth Century." Cambridge, 1930.
 Machler Ede: "Babylonia és Assyria." Budapest, 1906.
 Maspero, G.: "The Passing of the Empires 850 B. C. to 330 B. C." London, 1900. "The Struggle of the Nations. — Egypt, Syria and Assyria." London, 1910.
 May, Herbert G.: "Oxford Bible Atlas." London, 1962.
 Minns, E. H.: "Scythians and Greeks." Cambridge, 1913.
 Muller, Herbert J.: "The Loom of History." London, 1958.
 Mutzl Sebestyén: "A föld és az emberi - nem Östörténete." Pest, 1853.
 Needham, J.: "Science and Civilization in China." Cambridge, 1954.
 Németh Gyula: "A honfoglaló magyarság kialakulása." Budapest, 1930.
 Orlinsky, Harry M.: "Ancient Israel." Ithaca, New York.
 Pan, K. V.: "A History of the Former Han Dynasty." Baltimore, 1938.
 Piggott, Stuart: "Ancient Europe." Edinburgh, 1965.
 Philby, J. B.: "Arabia." London, 1930.
 Pittard Eugene: "Race and History" New York, 1926.

Powell T. G. E.: "The Celts" London, 1958.
 Ragozin, Zénaide A.: "The Story of the Nations. — The Story of Chaldea." London, 1887, 1896.
 Reginon: ""Világkrónika." Budapest, 1900. (Pauler Gy. és Szilágyi S. fordítása.)
 Rawlinson, H. G.: "India. — A Short Cultural History." London, 1954.
 Ranke: "Über das Mongolenauge." 1888.
 Révai Nagy Lexicon. Budapest, 1911-1925.
 Rice, Tamara Talbot: "The Scythians." London. (Thames & Hudson.)
 Randall, Mc Iver: "Villanowans and Early Etruscan." Oxford, 1924.
 Ripley, William Z.: "The Races of Europe." London, 1900. (Kegan Paul, Trench, Trubner Co.)
 Silcock, Arnold: "Introduction to Chinese Art and History." London, 1936.
 Sedilott René: "A Bird's View of World History," London, 1951.
 Spate, O. H. K.: "India and Pakistan. — A general and regional geography." London, 1954.
 Spence, Lewis: "Will Europe follow Atlantis." London. (Rider & Co.)
 Schaeffer, Claude F. A.: "Stratigraphie Comparée et Chronologie de l'Asie Occidentale." (III. e et II. e millénaires.) London, 1948.
 Schwarz, Fr. von: "Sintfluth und Volkenwanderungen." Stuttgart, 1894.
 Sykes, sir Percy: "A History of Exploration." London, 1949.
 Smith, George Adam: "Jerusalem. — Topography, Economics and History from the Earliest Times to A. D. 70." — London, 1907.
 Szabó István: "A magyarság életrajza." Budapest, 1941. (A Magyar Tört. Társ. kiadása.)
 Tápay-Szabó László: "Az emberiség története." Budapest. (Pesti Napló Kiadása.)
 Thierry Amade: ""Attila — Mondák." Fordította Szabó Károly. Budapest, 1864.
 Thompson, E. A.: "A History of Attila and the Huns." Oxford, 1948.
 Tod, Lieut. - Col. James: "Annals and Antiquities of Rajast'han." I. II. London. (Routledge and Kegan Paul Ltd.)
 Topinard, Dr. Paul: "Anthropology" London, 1878.
 Toynbee, Arnold J.: "A Study of History" London, 1955.
 Trever, Albert A.: "History of Ancient Civilization. — Volume I.

The Ancient Near East and Greece." — New York, 1936.
 Tsui Chi: "A Short History of Chinese Civilization." London, 1942.
 Vácz Páter: "A középkor története." Budapest, 1936. (Egyetemes Történet IV. köt.)
 Vámbéry Ármin: "A magyarok eredete." Budapest, 1882. "A török faj." Budapest, 1882.
 Velikovsky, Immanuel: "Ages in Chaos. — Volume I. From the Exodus to King Akhnatan." London, 1953.
 Watson, William: "Archaeology in China." London, 1960.
 Wells, H. G.: "A világtörténet alapvonalai." Budapest, 1930.
 Whitley, D. Gath: "The Ivory Island in the Artic Ocean." Journal of the Philosophical Society of Great Britain. XII. (1910).
 Wilkins, Harold T.: "Secret Cities of old South America." London, 1936.
 Woolley, Sir Leonard: "Abraham" London, 1935.
 Wright, W. B.: "The Quaternary Ice Age." London, 1935.
 Wolfgang Goetz: "A német nép története." Budapest.
 Zajti Ferenc: "Magyar Évezredek." — Skytha-hun-magyar faji azonosság. — Budapest. 1943. Második kiadás.